PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 10 (105) MAI 1963 — Anul VI (XVI)

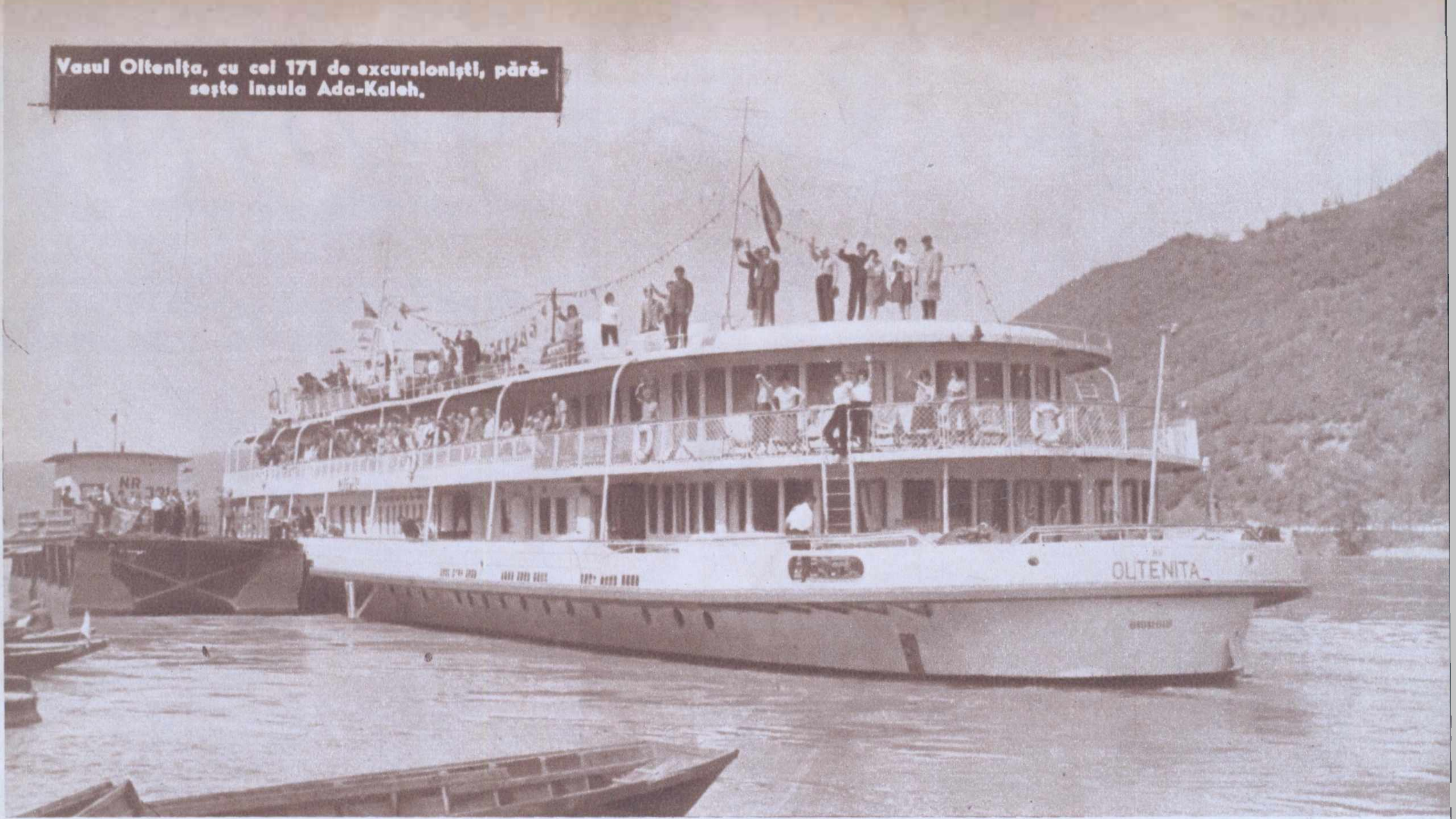

ÎN INTERIOR:

„PERPETUUM MOBILE". — Demifondiștii își continuă cursa miilor de kilometri în vederea marilor întreceri ale anului. Principala sursă de energie a acestui veritabil „perpetuum mobile": voința.

Conduce Vamoș, urmat de Barabaș și de Dăndărău.

Foto: PAUL ROMOȘAN

Vasul Oltenița, cu cei 171 de excursioniști, părăsește insula Ada-Kaleh.

Pe Dunăre

...căci moșneagul ce privești,
Nu e om de rînd, el este domnul Țării Romînești.
Eu nu ți-aș dori vreodată să ajungi să ne cunoști,
Nici ca Dunărea să-nece spumegînd a tale oști.
...

De la stația de amplificare, ghidul care ne întovărășea recita versuri din Scrisoarea a III-a a marelui Eminescu. Trecem tocmai prin dreptul localității Nicopole (km 597), teatrul sîngeroasei bătălii din secolul al XIV-lea.

De pe puntea cochetului vas Oltenița excursioniștii admirau priveliștea ce li se deschidea în față urmînd drumul parcurs cu secole în urmă de galerele romane, corăbiile bizantine, caravelele genoveze și galioanele turcești. Cu toții erau încîntați de tot ceea ce văzuseră în plimbarea de agrement pe Dunăre, de la Giurgiu pînă dincolo de Cazane, organizată de O.N.T. Carpați, iar acum, la întoarcere, căutau să-și fixeze cît mai bine în minte imaginile pline de pitoresc pe care bătrînul fluviu le oferea cu dărnicie la tot pasul.

La prora vasului, o discuție ne-a atras atenția.

— Am căpătat convingerea că cea mai instructivă meserie este aceea de ghid. În cazul nostru, la O.N.T. Carpați.

— Și ce te face să crezi?

— Noianul de cunoștințe pe care ești obligat să-l acumulezi ca ghid, pentru a satisface curiozitatea noastră, a turiștilor. Ce cunoșteai tu, spre exemplu, despre origina denumirii de Turnu Severin?

— Simplu. Numele i s-a tras de la ruinele turnului construit de împăratul roman Septimiu Sever!

— Inexact. Înaintea instalării castrului roman exista aici o așezare dacică numită Drubeta. Orașul modern datează din secolul al XIX-lea, din timpul Regulamentului Organic, cînd guvernatorul Țărilor Romîne, Pavel Kiseleff, a dat aviz de înființare a orașului pentru care s-a cumpărat moșia Severinului. De la aceasta îi vine și numele. Dar Calafatul, știi de unde și-a căpătat numele?

— De data asta cred că nu greșesc. Numele de Calafat vine de la ocupația pe care o aveau localnicii acestei așezări, de calafatare (smolire) a vaselor.

— E adevărat. Știi însă prin ce este însemnat Calafatul în privința telecomunicațiilor?

— Recunosc că nu.

— Pentru necesitățile frontului, cu ocazia războiului din 1877, s-a înființat aici unul dintre primele oficii telegrafice din țară. Aș putea să-ți pun și alte întrebări prin care să-ți

La ieșirea din Porțile de Fier.

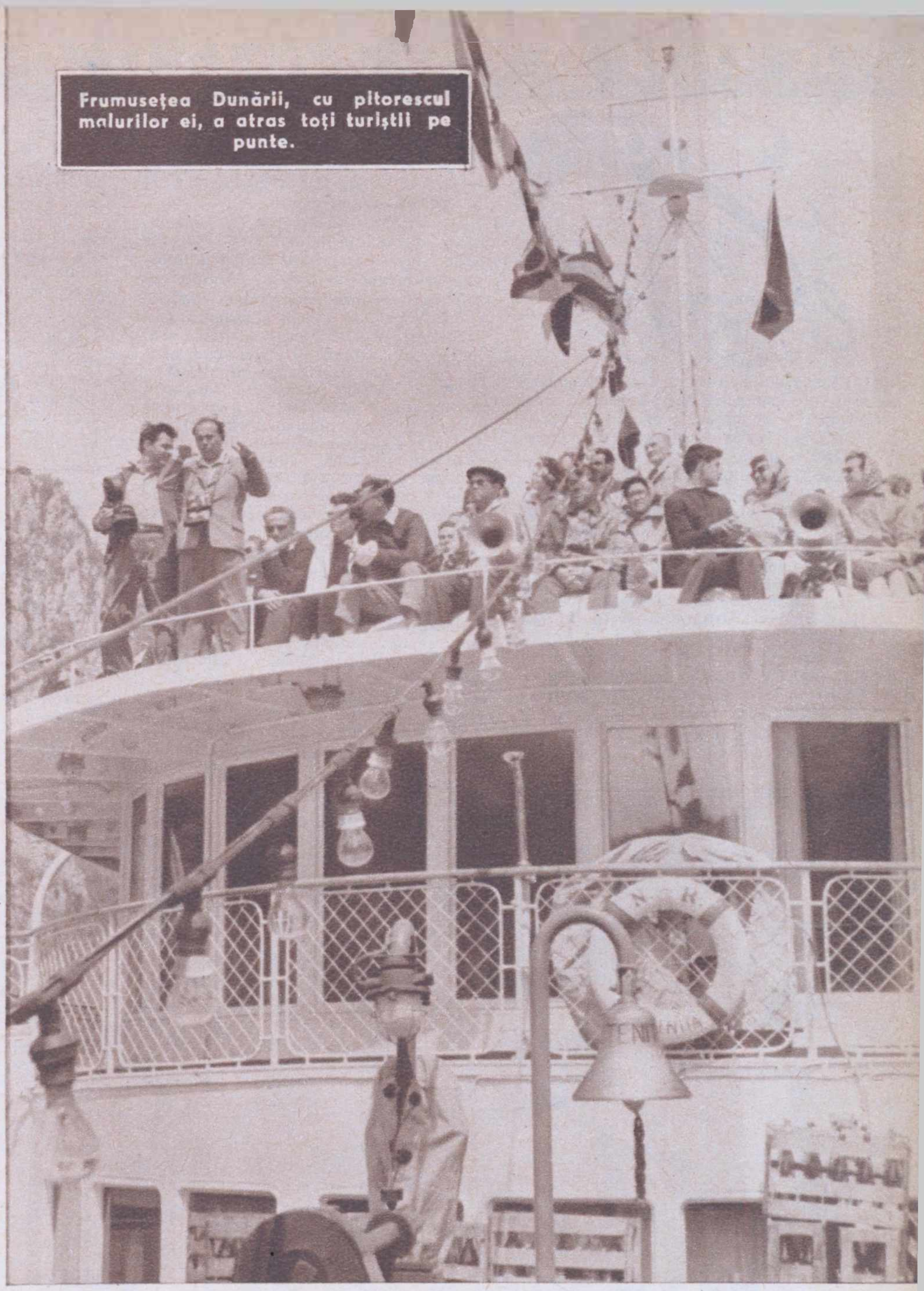
● Fotoreportaj de G. ȘTEFĂNESCU

lovedesc că nu ai fost de loc atent la explicațiile pe care ni e-a dat ghidul, iar pe de altă parte că meseria de ghid este, u adevărat, una dintre cele mai instructive, necesitînd vaste unoștințe de istorie, geografie, arheologie, științe naturale, eologie, economie politică etc. etc. Iată pentru ce am îndrăgit urismul. Îmi place să văd, să-mi încînt privirea. Dar și mai nult îmi place să ascult, să mă instruiesc. Fii atent, măcar le acum înainte, la explicațiile ghidului.*

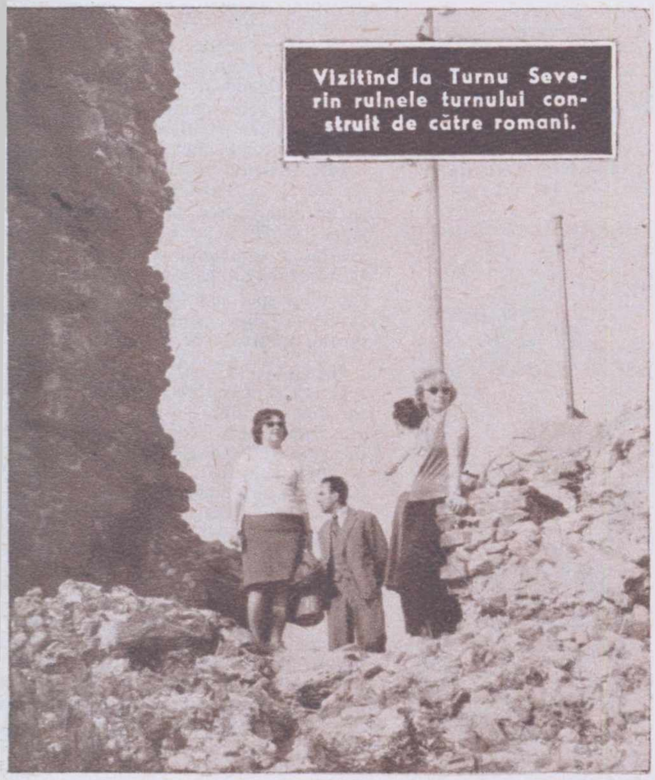
Prin megafoane se făcu din nou auzit glasul ghidului.

— Marele nostru om de litere Alexandru Vlahuță a scris pagini minunate despre Dunăre în însemnările sale de călătorie, adunate în „România pitorească".

„... pe drumu-i lung, de trei mii de kilometri, Dunărea dă viață la 30 de orașe, din care 3 sînt capitale, soarbe 120 de rîuri, sparge două șiruri de munți și în falnicu-i mers spre mare, își ascultă gloria cîntată-n șase limbi; dar doina, adînc mișcătoarea doin-a Romîniei, o farmecă într-atîta, că-i dă acestei țări cea mai frumoasă și mai bogată jumătate din stăpînirea valurilor ei..."

Frumusețea Dunării, cu pitorescul malurilor ei, a atras toți turiștii pe punte.

Vizitînd la Turnu Severin ruinele turnului construit de către romani.

MAREA FAMILIE

Marea familie a cicloturiștilor radiază. Și are motive. Sezonul, o dată inaugurat, le surîde plin de promisiuni. 36 de acțiuni, una mai ademenitoare ca alta, asigură turiștilor pe biciclete ieșiri săptămînale pînă către sfîrșitul lunii octombrie. Pădurea Mogoșoaia, cu vizitarea muzeului de istorie Brîncoveanu, studioul cinematografic Buftea, pădurea Săbăreni, pădurea și lacul Căldărușani, locurile istorice de la Călugăreni, șantierele navale și portul Giurgiu, cu vizitarea podului Prieteniei, termocentrala Brazi, Balta Greaca sînt doar o mică parte din obiectivele pe care cicloturiștii bucureșteni și le-au propus să le viziteze. Dar, actualul sezon, oferă marii familii a cicloturiștilor și obiective mai pretențioase. O excursie de 7 zile, pe litoralul însorit, cu vizitarea stațiunilor Mamaia, Eforie și Mangalia, după care va urma un adevărat tur de forță: două săptămîni pe biciclete pentru traversarea Carpaților prin văile Bistriței, a Oltului și a Prahovei. Sînt punctele cele mai atractive în vederea cărora, mulți dintre turiștii pe biciclete și-au aranjat astfel concediile încît ele să corespundă cu datele de desfășurare a excursiilor amintite.

Toate acestea le-am aflat cu puțin în urmă, și anume, asistînd la pregătirile dinaintea startului într-o excursie la pădurea Mogoșoaia. Participanții? Tineri și vîrstnici, cu factor comun entuziasmul și voia bună. Priveam bicicletele. Sclipeau de curățenie și totuși... Ochiul pretențios găsea continuu motiv de a da de lucru mîinilor, iar mîinile, ascultătoare, roboteau pînă desfătau privirea. Activitatea febrilă, grija față de biciclete ne-au încîntat, dar mai mult ne-a încîntat spiritul de prietenie care domnea în rîndurile marii familii, ceea ce ne-a întărit convingerea că obiectivele pe care cicloturiștii și le-au propus, departe de a fi utopice vor fi cu siguranță traduse în fapt.

— g. șt. —

Sub lentilă

Competiția oficială este ca termometrul care marchează temperatura *exactă*. Așadar, ea e singura în măsură să arate cu precizie starea... sănătății cutărei sau cutărei echipe.

Rugbiștii își au și ei termometrul lor. Este vorba — bineînțeles — de campionatul național. În acest început de an graficul temperaturii a oscilat însă foarte mult și foarte des, mercurul fugind cînd în jos, cînd în sus. *Ceea ce ne duce la concluzia că organismul rugbiului nostru acuză unele serioase afecțiuni interne.* Meciurile de calitate (Grivița Roșie-Progresul, Steaua-Știința Cluj) alternînd cu altele sub orice critică (Steaua-Grivița Roșie, Știința Timișoara-Gloria, Unirea-Știința Petroșeni) sînt rezultatul acestei stări.

Să-i așezăm, acum, după aceste cîteva rînduri introductive, pe cei 12 „pacienți" sub lentila microscopului și să-i diagnosticăm în această scurtă pauză, binevenită pentru a permite selecționabililor să reintre în plenitudinea mijloacelor lor în vederea „Cupei Păcii".

PROGRESUL. Prezintă o osatură, solidă, dar manifestă slăbiciuni evidente pe la... încheieturi. Să ne explicăm. Echipa joacă organizat (parcă mai bine ca în trecut), în jurul unei grămezi mature și experimentate (Vicol, Dragomirescu, Labo-Marinache, Doruțiu-Dumitrescu, Ionescu, P. Niculescu). Dar cam atît, pentru că prin pierderea simultană a trei mijlocași (Chiriac, Giugiuc, Călărașu) într-un singur sezon, legătura cu liniile dinapoi este, în ciuda unor eforturi lăudabile, modest asigurată de vechiul nostru internațional Ghiuzelea. Considerăm că, prin prisma acestor aprecieri, locul corespunzător valorii pe care o afirmă echipa s-ar afla undeva, pe la mijlocul clasamentului.

DINAMO. Ne înfățișează un organism robust, mai rezistent și mai bine pus la punct ca în alți ani. Echipa are resurse remarcabile, primind în plus o serioasă doză de vitamine prin titularizarea unor elemente tinere cum ar fi Giugiuc, Rahtopol, Nica, Coravu, Moromete și alții. Aceștia, împreună cu cei mai vechi (dintre care o formă bună manifestă Iordăchescu, Țuțuianu, Pilă, Dragomir, Zlătoianu) au readus XV-le lui Dinamo — după o prea lungă convalescență — pe linia de plutire. Se pare, așadar, că echipa va candida serios la titlu, în ciuda punctului pierdut, cu totul neașteptat, în prima etapă la Gloria.

STEAUA. Este în postura pacientului cu... toane. Zile foarte bune (cînd realizează spectacole majore) alternează cu altele îngrijorător de slabe. În general, rugbiștii militari se simt în voie doar în fața celor care le permit să joace deschis. Și atunci ei atacă, folosind tehnica și experiența superioare. Cu alte cuvinte, joacă bine în fața unor adversari mai slabi. Faptul se explică mai ales prin aceea că fundașul Penciu are o deosebită predilecție pentru ofensivă. De îndată ce are în față un partener fragil, Penciu — care înseamnă fără exagerare aproape 50% din potențialul XV-lui militar — zburdă pe teren, se intercalează între treisferturi, creînd faze de mare spectacol și eficacitate. Cum însă militarii întîlnesc un partener mai periculos, ei îi fixează lui Penciu sarcini strict defensive și atunci,... adio ofensivă. E drept că Steaua pierde greu și rar. Dar în felul acesta ratează spectacole sportive, pe care publicul este îndreptățit să le aștepte de la o echipă atît de experimentată. În afara lui Penciu, dintre elementele consacrate, la un nivel superior joacă și Ionescu, omniprezent și mereu „pe fază", Ciobănel inegalabil prin impetuozitatea sa, ca și noul titular, Adrian Mateescu, care l-a înlocuit cu mult succes pe veteranul Merghișescu Mulțumitor; Preda, Bărbălău și, ma ales, tînărul Manea, un talent care v trebui urmărit. În privința celorlal mai așteptăm și alte întîlniri pentru ne pronunța. Socotim — avînd în veder valoarea prezentă a lui Chiriac și Fodor jucători lenți, care frînează jocul în vi teză — că Steaua a făcut un calcul greșit achiziționîndu-i pentru acest campionat În ciuda acestor slăbiciuni, echipa est puternică, matură, motive pentru car va conta efectiv în lupta pentru titlu

GRIVIȚA ROȘIE. Cam aceleași sufe rințe ca ale Stelei. Ia an de an tot ma multe tonice (Iliescu, Teodorescu, Roibu Climovschi etc.) dar — paradoxal — ran damentul scade. Probabil că există nis caiva leziuni interne, încă nedescoperite Opinăm că echipa e rănită la „cureau de transmisie", linia de mijlocași (Stă nescu, Climovschi, Oblemenco) lentă greoaie și neinspirată, iar grămada slăbit. Dintre jucători mai bine s-a prezentat Demian, de o vitalitate ș mobilitate uimitoare pentru talia s (1,95), Mircea Rusu, inepuizabil, Pos moșan, un sezon bun, Iliescu, care par a se fi acomodat cu stilul de joc a formației campioane, Wusek, Teodo rescu, Balcan și Buda. Viorel Morar excelent conducător de joc, pare puți obosit (precum de altfel întreaga for mație) și de aceea nu a mai străluci ca de obicei. Echipa, în ansamblul ei joacă inegal, în funcție de tăria adver sarului și subordonează (ca și Steaua totul rezultatului, trecînd pe plan secun capitolul spectacol. Rămîne totuși, pri tradiție — după părerea noastră — prin cipala candidată la titlu.

GLORIA. A luat un start rapid. A tras aer în plămîni și, acum, caută să reziste. Cît? Rămîne de văzut. Oricum așa cum joacă, socotim că nu se v menține mult timp în partea superioară a clasamentului. Remarcăm tendința pozitivă care constă în dorința de a aerisi jocul (Iancu, Cernat, Mihalcea Blum), dar — în același timp — și p aceea de a sufoca acțiunile din parte acelora, destul de mulți, care nu apre ciază suficient tehnica.

ȘTIINȚA CLUJ. Rămîne în continuare cea mai serioasă și pregătită echipă di provincie. Meritul îi aparține în mare măsură lui Paloșanu, antrenor și jucăto minunat, care alături de Căliman, Cordoș H. și I. Pop, Gebefügi, Sălăjan, Gherasim Simion, ține trează flacăra rugbiului în orașul universitar. Victoria realizată în dauna formației campioane (8—6) este edificatoare asupra posibilităților certe ale acestei echipe care suplinește prin seriozitate și muncă lipsa unui lot suficient de complet și valoros.

ȘTIINȚA PETROȘENI. A pierdut mulți titulari, dintre cei care au absolvit Institutul de mine. Înlocuitorii lor, ne avînd o valoare corespunzătoare, echipa nu și-a găsit cadența din anii trecuți. Va avea, în continuare, o situație dificilă, dacă nu va ridica calificarea cadrelor existente.

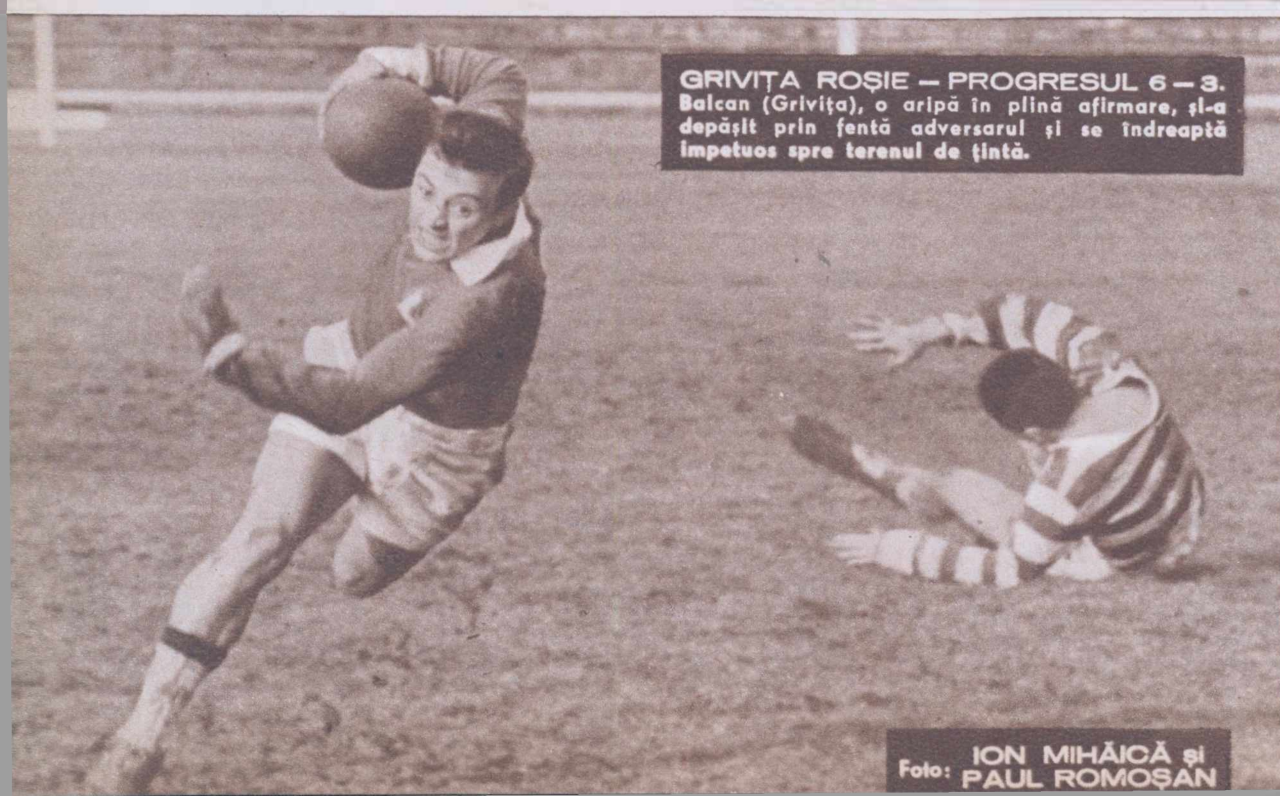
C.S.M.S. IAȘI. De asemenea sub evoluția anilor precedenți. A slăbit probabil forța grămezii, deși Drobotă e mereu inepuizabil.

RULMENTUL BÎRLAD, cărcia nu se asigură — în ciuda entuziasmului antrenorului și jucătorilor — condiții de antrenament corespunzătoare, UNIREA. care nu se poate reîntrema, se pare, depe urma grelelor pierderi de efectiv, FARUL CONSTANȚA, cu o experiență de campionat și un lot redus și ȘTIINȚA TIMIȘOARA, mai anemică ca în alți ani și insuficient pusă la punct, s-au angajat toate patru și vor purta desigur de-a lungul campionatului o luptă grea pentru evitarea încetării existenței în prima categorie.

Sînt cîteva diagnosticuri, în general, nu dintre cele mai favorabile. Am fi însă foarte bucuroși, dacă cei 12 pacienți ne-ar contrazice. Și asta cît mai curînd.

STEAUA — ȘTIINȚA CLUJ 19—6. Fundașul internațional Penciu (Steaua) are o deosebită predilecție pentru jocul ofensiv. Iată-l atacînd în stilul său caracteristic.

GRIVIȚA ROȘIE — PROGRESUL 6—3. Balcan (Grivița), o aripă în plină afirmare, și-a depășit prin fentă adversarul și se îndreaptă impetuos spre terenul de țintă.

Foto: ION MIHĂICĂ și PAUL ROMOȘAN

Materialele din aceste pagini au fost redactate de:
D. CALLIMACH[I]
și
N. BĂRBĂUȚEAN[U]

GRIVIȚA ROȘIE și STEAUA au disputat un dublu meci de baraj menit a desemna chipa care ne va reprezenta culorile în C.C.E. Au cîștigat cu scorul minim de 10-9, ealizat în prima manșă (cea de a doua terminîndu-se la egalitate: 0-0), grivițenii, ampionii pe 1962, aceia care de fapt și de drept trebuiau să joace în competiția euro- eană. Așadar, 160 de minute de joc inutile, cu atît mai inutile, cu cît cele două întîl- iri (și mai ales a doua disputată în fața a zeci de mii de spectatori) au fost de un foarte căzut nivel, ele ne aducînd nici un serviciu. Dimpotrivă, au creat o imagine falsă asupra rugbiului. Rar ne-a fost dat să asistăm la un spectacol sportiv atît de penibil și plictisitor. Desigur nu într-un asemenea mod pot fi cîștigați spectatorii pentru rugbi. Doar jocul deschis, care să nu fie subordonat neapărat rezultatului, place, el putînd constitui o bună propagandă pentru acest frumos și bărbătesc sport.

ÎN FOTOGRAFIE, un aspect de la ultimul meci (0-0). Wusek (Grivița),deși placat de Penciu, va șuta în margine sub privirile satisfăcute a patru coechipieri.

DOI STILIȘTI

Sportul cu balonul oval are nevoie pentru a trăi de spectacol. Spectacolul se realizează prin execuții tehnice efectuate în mare viteză, îmbinate cu multă finețe. Doi dintre tinerii cu reale perspective care realizează în cele mai bune condiții aceste elemente sînt dinamoviștii ALEXANDRU GIUGIUC și GHEORGHE RAHTOPOL, doi adevărați stiliști ai rugbiului. Spicuim cîteva date din scurta lor biografie pentru a vi-i prezenta.

Mai întîi ALEXANDRU GIUGIUC (24 ani; greutate 61 kg; înălțime 1,74 m; mijlocaș la deschidere).

1956: Tînărul Dinamovist îl primește în rîndurile sale. E în vîrstă de 17 ani.
1959: Talentul și perseverența îl promovează în lotul de tineret pentru meciul cu selecționata R.D.G. În același an devine jucător de bază al formației Dinamo București.
1962: I se confirmă valoarea printr-o nouă selecție în echipa de tineret. Își termină stagiul militar și devine component al echipei Progresul București.
1963: Revine la Dinamo, echipa care l-a format și intră definitiv în rîndul jucătorilor consacrați. Este selecționat în lotul național în vederea tradiționalei competiții „Cupa Păcii".

Și acum GHEORGHE RAHTOPOL (21 ani; greutate 71 kg; înălțimea 1,73 m; centru), colegul de echipă și de linie al lui Alexandru Giugiuc.

1957: Școala sportivă de elevi îl lansează în arena rugbiului. Are vîrsta de 15 ani.
1958: Tînărul Dinamovist îl primește pe Gheorghe Rahtopol ca... handbalist talentat. Dar rampa școlii sportive îl lansase pentru rugbi.
Așadar, în același an îl găsim în rîndurile secției de rugbi.
1959: Împreună cu colegul său Giugiuc face parte din selecționata de tineret a R.P.R.
1960: Joacă pentru prima dată în rîndul seniorilor, în cadrul acțiunii pe care clubul Dinamo o întreprinde spre a-și întineri linia de treisferturi.
1962: Anul unei noi selecții în echipa de tineret.
1963: Pare a fi anul confirmării. Postul de centru al primei noastre selecționate este serios concurat de tînărul Gheorghe Rahtopol.

Vă invităm așadar, dragi cititori, să-i urmăriți pe cei doi stiliști în evoluția lor — sperăm — în prima formație reprezentativă.

COPII LA STARTU… SELECȚIE… ATLETICE

Stavru Teodorov anunță performanțele, iar puștimea aplaudă.

— Ce cauți Stavrule la atletism? Și, unde mai pui, chiar cu microfonul!...

— **Sînt canotor, dar iubesc și atletismul. Azi, aici pe stadionul Dinamo, sînt crainicul unei mari competiții atletice la care nici un reporter nu are ocazia să noteze 10 secunde pe 100 de metri, 5 metri la prăjină sau peste 20 de metri la aruncarea greutății,** — îmi răspunde fericit maestrul sportului Stavru Teodorov.

— Cum s-ar spune, te bucuri că nu pot fi consemnate rezultate de valoare?!

— **Asta pe nimeni nu poate bucura. Pe mine mă încîntă cifra de 1.030. Este cea mai mare performanță atletică din acest an. La acest concurs, organizat de clubul nostru, au subscris 1.030 de elevi și eleve din școlile de 8 ani ale raionului 1 Mai...**

Stavru îmi vorbește apoi despre importanța angrenării în selecție a unui număr cît mai mare de copii. Lucruri arhicunoscute. De aceea, nu le reproduc. La fel de arhicunoscute ca și...

— **Arhicunoscute, dar nu prea luate în seamă...** — mă întrerupe.

— Arhicunoscute ca și faptul că, uneori, din cauza fotbalului este neglijat și atletismul. Iată, spre pildă, dragă Stavrule meciul Dinamo Obor — C.S.M.Reșița a întrerupt încîntătoarea selecție!

— **Greșită e organizarea, nu mentalitatea, în acest caz** — conchide interlocutorul meu. — **Cu altă ocazie nu se va mai reedita...**

HORIA CRISTEA

— fotografiile autorului —

N. R.: Este bine ca în vacanța de vară să asistăm la cît mai multe asemenea concursuri duminicale.

Start într-una din seriile la 60 m plat.

Sectorul de săritură în lungime unde concurează fetițele.

Unul dintre elevii care țintesc linia de 50 de metri cu mingea de oină.

MPRESII PE MARGINEA TURNEULUI U. E. F. A.

Echipele Romîniei şi Uniunii Sovietice intrînd pe stadionul din Brentford. În această partidă victoria a revenit echipei de juniori a ţării noastre cu scorul de 1-0.

Peste cea de a 16-a ediţie a Turneului U.E.F.A. ı lăsat nu de mult cortina. S-au încheiat între-rile rezervate speranţelor fotbalului european dată cu finala Anglia—Irlanda de nord, desfă-rată pe marele stadion londonez — Wembley. ›cul I în această ediţie l-a ocupat echipa naţio-lă de juniori a Angliei, urmată în ordine de landa de nord, Scoţia şi Bulgaria. Specialiştii glezi socotesc acest succes insular drept o ntribuţie însemnată la reabilitarea... fotba-ıtică a Marii Britanii. (Se ştie că în ultimul mp Anglia — patria fotbalului — a suferit rioase eşecuri şi că şi în prezent nu s-au găsit le mai potrivite soluţii pentru înjghebarea hipei naţionale engleze, al cărei prestigiu a st serios zdruncinat). Specialiştii sosiţi de ste hotare şi-au exprimat — în legătură cu rneul — unele opinii oarecum distonante ţă de cele ale englezilor. Şi în privinţa orga-zării, dar şi în ceea ce priveşte nivelul tehnic spectacular, care nu s-a ridicat la valoarea liţiilor desfăşurate în Austria 1960, Portuga-a 1961 şi Romînia 1962. În continuare vom da cîteva aspecte în legătură cu participarea hipei noastre la Turneul U.E.F.A. din acest ı.

...Am sosit la Londra în ziua de 10 aprilie ı jurul orelor 21, după un drum destul de obo-tor. Ne-a întîmpinat, foarte modest, un repre-ntant al federaţiei de fotbal engleze însoţit ɜ o ploaie măruntă şi rece şi un frig ce ne pă-undea pînă la oase. În acea seară n-am putut ımîne la Londra, ci ne-am continuat drumul ı un autobuz spre Bognor Rigirs, localitate tuată în sudul Angliei, la circa 100 km de ıpitală.

● Bognor Rigirs se află în comitatul de Sus-ex, pe malul aşa-numitului English Chanel. raşul numără vreo 60 — 70.000 de locui-ori şi este numit de localnici „perla" sudului ngliei. Aici, pe cîteva zeci de hectare, în apro-ierea digului central, Bultin's Holliday Com-any a ridicat un parc de distracţii pentru turi-ti şi o tabără de vacanţă pentru şcolari şi stu-enţi.

Alături de cîteva zeci de terenuri de sport imple, se mai găsesc un bazin de înot, terenuri e tenis, cîteva săli de biliard şi tenis de masă recum şi alte terenuri de cricket.

Echipa noastră a sosit în momentul cînd săr-ătorile de primăvară la Holliday şi în Bognor igirs erau în toi. În timpul liber, între meciuri portivii romîni au vizitat staţiunea, faleza, eatrul marelui actor Laurence Olivier, tere-urile de antrenamente din jurul unor şcoli parcul de distracţii. În general a putut fi sigurată odihna sportivilor, deşi atmosfera ı staţiune era extrem de obositoare.

● Cîştigătoare a turneului din 1962, vice-ampioană a celui din 1960, echipa noastră era şteptată cu un viu interes. Ziarele britanice Daily Telegraph", „Observer", „Daily Wor-er" etc.) prezentau echipa Angliei şi pe cea a .F.Germane drept favorite, însă nu uitau să enţioneze „pericolul" pe care îl prezintă echi-ı naţională de juniori a Romîniei.

Astfel, unul dintre spe-cialiştii federaţiei respective ne-a declarat: **„Evoluţia e-chipei romîneşti e aşteptată cu mult interes, deoarece ea este deţinătoarea cupei pe anul 1962. Noi, britanicii, sperăm totuşi ca aici, acasă, să vă smulgem această cu-pă. Va fi însă foarte greu".** Atît în programul competi-ţiei, cît şi în unele ziare au fost publicate materiale le-gate de participarea Romî-niei la turneu, palmaresul juniorilor noştri de-a lungul anilor.

★

Sorţii, aşa cum s-a mai scris, ne-au trimis într-o serie în care aveam să întîl-nim cîteva din cele mai puternice echipe ale turne-ului: ţara gazdă (Anglia) şi U.R.S.S. În acest an, condi-ţiile în care se desfăşura Turneul U. E. F. A. erau oarecum deosebite faţă de celelalte ediţii. In primul rînd, naţionala de seniori a Angliei nu-şi găsise cadenţa şi cîteva eşecuri suferite (în faţa Scoţiei şi a Franţei) subliniau impasul în care se afla fotbalul britanic, deci aceasta dorea o reabilitare. În al doilea rînd, federaţia engleză îşi sărbătorea un centenar de activitate fotbalistică, dorind şi ea, de asemenea, un suc-ces fotbalistic, care s-o facă să recîştige măcar în parte prestigiul pierdut. În plus, antrenorul Arsenalului Billy Wright, cel care condusese echipa britanică de juniori în turneul din 1962, vroia şi el să-şi ridice „acţiunile" motivînd eşecul din Romînia prin aceea că s-a greşit în pregătirea echipei sale din unele cauze obiec-tive şi subiective. Este de aceea semnificativ ceea ce declara renumitul fotbalist şi antrenor: **„Nu-i nici un mister în faptul că Anglia a ajuns în sfîrşit în cursa pentru cîştigarea cupei junio-rilor. Pentru prima dată ni s-a permis să aliniem pe teren cea mai bună echipă a noastră. Vechea regulă „numai amatori" nu ne-a convenit şi a fost în dezavantajul Marii Britanii, unde cei mai tineri fotbalişti sînt profesionişti de la vîrsta de 17 ani".**

Juniorii noştri n-au mai evoluat niciodată în Anglia. Primul meci, cel cu U.R.S.S., s-a des-făşurat pe stadionul Brentford Football Club, în faţa a peste 4.000 de spectatori şi a fost cîşti-gat de noi cu 1—0.

În cel de-al doilea, pe terenul Arsenal din Londra, echipa romînă a pierdut cu 3—0 în faţa Angliei.

În al treilea meci însă juniorii romîni au evoluat cu totul altfel pe teren. Cele inserate de unul din ziarele londoneze: **„Dacă romînii ar fi jucat cu englezii aşa cum au jucat cu olande-zii, echipa noastră n-ar fi ajuns în semifinale"** sînt aprecieri semnificative. De astă dată, juniorii noştri s-au ridicat la adevărata lor valoare. Ei au practicat un fotbal ofensiv, simplu, au şutat mult la poartă.

La terminarea partidei, antrenorul olandez K.J.Kaufman ne-a declarat: **„Am fost surprins de ritmul pe care l-aţi impus în joc, de acţiunile voastre derutante, cu dese schimbări ale direcţi-ilor de atac. Aţi jucat foarte bine şi aţi cîştigat pe merit. Dacă în primul meci cu Anglia aţi fi fost mai calmi, mai lucizi, situaţia în grupă ar fi fost alta".**

Această declaraţie vine să confirme faptul că echipa R.P.Romîne a început partidele copleşită de emoţii şi că, pe parcurs, ea şi-a găsit întrucîtva cadenţa, a intrat în forma în care trebuia să joace. Faptul că romînii s-au trezit la realitate mai tîrziu îl confirmă şi rezul-tatul obţinut ulterior în faţa naţionalei de ju-niori a Franţei.

După terminarea meciului în grupă ei au jucat o partidă amicală la Bognor Rigirs, cu Franţa. La fluierul arbitrului cehoslovac Galba, în faţa a peste 5.000 de spectatori, s-a desfăşurat întîlnirea de fotbal R.P.Romînă—Franţa. Prac-ticînd un fotbal clar, foarte rapid, cu largi deschideri pe extreme şi contînd pe un Sorin Avram şi Pavlovici în vervă de joc şi şut, am învins cu 3-0 (2—0). Două goluri au fost înscrise de Pavlovici şi unul de Mănescu, alte ocazii mari au fost ratate de Donciu şi Sorin Avram. R.P.Romînă a aliniat formaţia: Haidu-Lupescu, Mihăilescu, Filimon-Mihăilă, Pleşa-Nagy, Donciu, Sorin Avram, Pavlovici, Codreanu. Comportarea echipei R. P. Romîne putea fi mai bună în Anglia, dacă ea se con-centra mai mult, dacă se organiza corect pe teren, dacă punea mai multă pasiune şi dragoste în joc.

★

Esenţial din acest turneu este totuşi că spor-tivi reprezentînd 16 ţări europene s-au întîlnit — într-o mare competiţie fotbalistică —, s-au cunoscut reciproc şi s-au împrietenit. Sportul este o armă importantă în lupta pentru pace, pentru adîncirea prieteniei între popoare. La anul, tinerii sportivi ai Europei se vor întîlni din nou. De data aceasta în Olanda — ţara lalelelor.

Problema cine va cîştiga cupa nu se mai pune. Meciurile se vor desfăşura pe serii, iar capii acestora vor fi declaraţi cîştigători. Vor fi mai mulţi. Poate aşa e mai bine...

VASILE GRĂDINARU

La numai 21 de ani, vîrstă la care cei mai mulţi fotbalişti abia încep să urce povîrnişul anevoios al consacrării, Ion Pîrcălab a demarat puternic, lăsîndu-i în urmă pe toţi purtătorii tricoului cu nr. 7.

...A început să alerge după minge la 12 ani, în 1953, nu departe de şantierul năpădit de schele al stadionului 23 August, fără să bănuiască, desigur, că după 9 ani va ridica şi el tribunele în primul său joc internaţional — cel cu Turcia.

În 1954 şi-a organizat elanul de copil în Obor, la piticii lui Dinamo. Apoi a trecut la juniorii aceleiaşi echipe şi a figurat în echipa I a lui Dinamo Obor în cîteva jocuri. În 1958 a participat la „schimbul de experienţă" din tabăra de juniori de la Rm. Vîlcea, dar n-a mai revenit în Bucureşti. Fratele său mai mare, antrenorul Nicolae Dumitrescu de la U.T.A., l-a luat cu el la Arad. Iată ce spune Pîrcălab despre perioada arădeană: *„Datorez foarte mult Aradului. Am învăţat mult la U.T.A., dar mai presus de toate mi-am organizat viaţa. Într-un singur an am crescut în greutate cu 10 kg. Acum am 67. Daţi-vă seama cum arătam înainte de „cură"... Antrenorul Braun m-a ajutat mult. Am făcut antrenamente cu seniorii, deşi eram junior. Am fost luat în turneu în Siria, deşi poate că ar fi fost mai normal să fie preferat un altul. Arădenii au contat însă pe faptul că experienţa mea de spectator într-un turneu peste hotare valorează mai mult decît o rezervă în plus. Am jucat 12 minute într-unul din meciurile turneului, dar asta m-a stimulat enorm"*.

La reîntoarcerea din turneu Pîrcălab a devenit „titular permanent" la U.T.A. şi... motor al atacului arădean. Progresul lui din „perioada arădeană" poate fi ilustrat printr-o curbă ascendentă, fără cascade.

La 5 august 1961, bucureşteanul-arădean Ion Pîrcălab a revenit la Dinamo, îmbrăcînd pentru prima oară tricoul echipei dinamoviste împotriva echipei pariziene Racing Club. Debutul bucureştean a confirmat aşteptările şi a coincis cu o victorie: 3—1. De atunci Pîrcălab a jucat de şase ori în echipa naţională (patru ori la A).

PORTRET FOTBAL SPORT PÎRCĂLAB

Fără îndoială că Pîrcălab este unul di
cei mai valoroşi înaintaşi din ultima vr
Jucător de mare viteză (11,4 pe „sută" în
tofi de tenis), Pîrcălab cumulează în cele
secunde ale „cursei" sale cîteva calităţi re
cabile. Pîrcălab ştie să se catapulteze, să
teze aproape spontan, să învăluie minge
faţa adversarului derutat, să aleagă culo
cel mai depopulat, să centreze cu precizie
tragă la poartă cu destulă eficacitate.

Şi totuşi se poate spune că Pîrcălab are
potenţial superior celui pe care îl arată.
alte cuvinte, mai are destul pînă la pla
Menţionînd că faţă de anul trecut, care s-a ca
terizat prin fluctuaţii nedorite, sezonul 1
a marcat o creştere netă, mai ales prin cons
ţă, îi recomandăm talentatului fotbalist
multă muncă, mai multă tenacitate şi...
mult curaj.

În ultima vreme eficacitatea lui Pîrc
a crescut datorită conlucrării deseori perf
cu Varga. I-am cerut lui „Ionică" să exp
această subită consolidare a aripei lor,
mai ieri frîntă. Răspunsul a fost simplu şi
ficator: *„Am lucrat mai mult, fără îndoială,
în afară de asta, cu un scop mai precis, dar a
noastră s-a sudat nu atît de pe urma celor 100
triunghiuri pe care le-am desenat zi de zi pe g
nul stadionului Dinamo, ci pentru că am dev
prieteni. Pînă anul trecut, pentru mine Va
nu era mai mult decît „nr. 8" al echipei. Ven
pe stadion, ne antrenam, jucam, şi apoi plec
Eu spre Aleea circului, acasă, el spre Doroba
tot acasă. Astăzi plecăm împreună. Pentru m
Varga nu mai este nr. 8, şi nici Varga, ci simp
„Piţi". Asta-i tot secretul"*.

La 5 noiembrie 1963 Pîrcălab va împ
22 de ani. După alte 29 de zile tot 22 va împl
şi Varga. S-ar putea deci ca această aripă
mai zboare zece ani...

I. C

P.S. Dacă în vreunul din jocurile care urme
Pîrcălab va juca mai slab, rugăm tribunel
fie mai îngăduitoare. Extremul dinamo
pregăteşte examenul de maturitate. E vo
doar de un singur joc. Noi, spectatorii, nu sînt
dispuşi să facem concesii mai mari.

ÎNSEMNĂRILE UNUI ANTRENOR (V)

de HELENIO HERRERA *(traducere din revista sovietică „Fotbal")*

Internazionale a cîştigat titlul de campioană a Italiei. Helenio Herrera, antrenorul campionilor acestui an şi oaspetele paginii noastre de fotbal, îşi sărbătoreşte succesul, care a venit în urma unui asalt de trei ani. După ce în precedentele patru numere ale revistei noastre H.H. şi-a depănat amintirile copilăriei zbuciumate, ale debutului în fotbal ca jucător şi ale perioadei de peregrinări în calitate de antrenor pînă la Barcelona, în acest număr el continuă cu una din cele mai frămîntate perioade din activitatea sa: Barcelona — Internazionale.

În timpul deplasărilor mele în străinătate am fost solicitat pretutindeni să ţin antrenamente deschise. La aceste antrenamente s-au vîndut chiar şi bilete. Deseori am prezentat referate. În Polonia am prezentat un referat la cursul de antrenori pe care îl conducea prietenul meu, ziaristul Gabriel Hanot, unul dintre cei mai buni cunoscători ai fotbalului contemporan.

Dar să revin la jucători. Aflîndu-mă împreună cu jucătorii în cantonament, am căutat întotdeauna să le ridic moralul, să le întăresc încrederea în forţele proprii. Suarez, de pildă, credea că dacă, în timpul mesei, se va vărsa un pahar, va înscrie un gol. Fireşte că la cel mai mic prilej eu căutam să răstorn un pahar. Iar dacă Suarez şedea la masă departe de mine, eu spuneam cu glas tare în mod intenţionat:

— *Ce neîndemînatec sînt. Am pătat faţa de masă!*

Fără să observe trucul, Suarez se apropia tiptil de locul în care se vărsase vinul, îşi muia două degete, pentru a le trece apoi pe frunte şi pe vîrful pantofilor...

Ţin să precizez că m-am legat mult de băieţi şi am suferit atunci cînd selecţionata Spaniei a fost lăsată în voia soartei.

★

Sezonul următor al Barcelonei n-a fost prea strălucit. Asupra mea au început atacurile, atît în presă, cît şi în club. Intrigile au avut repercusiuni asupra relaţiilor mele cu jucătorii, iar acest lucru s-a oglindit şi în jocurile noastre. La început am pierdut trofeul Carransa, pe care l-a cîştigat Realul. Apoi am avut o nouă neplăcere — 2—2 cu echipa bulgară Ţ.D.N.A. în C.C.E. E drept că la Barcelona am obţinut o victorie netă—cu 6—2 — dar mie nu mi se mai ierta nimic. În ciuda insuccesului din Bulgaria, trebuie să spun că Sofia va rămîne în cartea memoriei mele ca o pagină interesantă şi plăcută. Am fost aşteptaţi cu mare nerăbdare. Antrenamentul a atras aproape 1. 000 de spectatori şi numeroşi antrenori, printre care sovieticii M. Iakuşin şi B. Apuhtin. Şi încă o amintire plăcută. La Sofia am văzut minunatul film sovietic „Soarta unui om".

După jocurile turului, Barcelona era pe locul 3 cu 19 puncte. Realul avea 23, iar Bilbao 22. Atmosfera din jurul meu a devenit insuportabilă. Atunci am hotărît să primesc propunerea clubului milanez Internazionale. Semnînd contractul, mă gîndeam la viitor, dar şi la prezent. Ce bine ar fi dacă Barcelona ar deveni campioana Spaniei sau ar cîştiga Cupa campionilor europeni! Atunci aş fi putut închide gura tuturor şi aş fi plecat liniştit din Spania. Aceste gînduri nu mă părăseau nici o clipă şi într-o zi le-am spus băieţilor:

— *Vom fi campioni!*

Pentru cel care cred în victorie nu există greutăţi. În retur nu am pierdut nici un joc şi am ajuns în imediata apropiere a Realului. Ne mai despărţeau doar 2 puncte şi mai urma să aibă loc şi întîlnirea derbi Barcelona-Real. Trebuia să cîştigăm acest joc, dar nu numai atît. Trebuia să cîştigăm cu cel puţin două goluri diferenţă. Numai în acest caz am fi putut deveni campioni. Ca la comandă, am învins Realul cu 3—1. Echipa mea a ieşit pentru a doua oară pe primul loc. Duşmanii au fost nevoiţi să înceteze atacurile asupra mea.

După victoriile în Cupa campionilor europeni asupra echipelor Milan şi Wolverhampton, ne-am întîlnit din nou cu Realul în semifinală. Încrederea în victorie nu m-a părăsit. E foarte posibil ca noi să fi ales greşit locul primei întîlniri la Madrid. Barcelona a jucat slab. Am izbutit să menţinem scorul minim pînă în min.87. După aceea, Di Stefano, susţinut de Del Sol, care fusese achiziţionat în ajunul meciului, au urcat scorul la 3-1.

Eram convins că la Barcelona vom izbuti să recuperăm. Cu toate acestea, ai noştri au jucat bine doar primele 20 de minute. În acest timp am izbutit să marcăm un gol, dar apoi Barcelona a capitulat. Realul a ju
fără greşeală. Nu ne mai rămînea decît să-i mulţum
lui Ramalets pentru faptul că am primit doar 3 gol

În această înfrîngere nu era nimic ruşinos, dar şt
că mă aflu pe un butoi cu praf de pulbere. Şi but
a explodat. Atitudinea faţă de mine a devenit insu
tabilă. Mai repede, cît mai repede, la Milano.

Eu nu am ascuns niciodată faptul că intenţione
mă mut în Italia. Mai mult decît atît, conducăt
clubului ştiau că la întoarcerea din U.R.S.S., pe a
dromul parizian Orly, unde am primit vestea că a
rităţile spaniole au hotărît ca meciul cu U.R.S.S
nu mai aibă loc, mi-am schimbat itinerariul şi
loc să ajung la Madrid, am plecat la Milano, ca
tratez cu noul meu stăpîn, Angelo Moratti.

În timp ce părăseam Spania, m-au ajuns din u
bucăţi de noroi. Ziarele mă înjurau în fel şi chip.
n-au născocit ziariştii? Nu cred că e cazul să mai pier
vremea pentru a demonstra că niciodată n-am sp
„Echipa mea poate să învingă fără să coboare din autob
Şi totuşi, înaintea meciului cu Betis mi-au fost atrib
tocmai aceste cuvinte. De altfel, aceşti mincinoşi
sînt nici prea inventivi. Înainte de întîlnirea cu
Palmas ei au afirmat că eu aş fi spus: *„Vom învinge*
să coborîm din avion", iar în ajunul jocului cu Gran
— *„Vom învinge jucînd numai cu călcîiele"*.

Adversarii mei voiau cu orice preţ să mă scoată
sărite, sperînd că voi riposta şi voi căuta să mă justi
Dar la ce bun? Răspunsul îl dau rezultatele şi st
jucătorilor cu care am lucrat. Aceşti jucători ştiu
„scoaterea untului", „dopingurile", sau „magia nea
nu au nimic comun cu Helenio Herrera.

Deasupra mesei pe care scriu aceste rînduri atîrn
placă de argint pe care mi-au trimis-o la Milano ju
torii Barcelonei. Pe placă sînt gravate cuvinte de
cunoştinţă, pornite din inimă. Eu cred că şi jucăt
păstrează cu grijă micile amintiri pe care le-am dă
la despărţire.

„Întreaga Europă a fost martora Waterloo-ului Herre
Cu aceste cuvinte s-a năpustit asupra mea ziarul „Ma
după meciul Barcelona-Real. Greşiţi, domnilor ziari
Herrera face primii săi paşi! Waterloo-ul n-a venit î
Helenio abia îşi începe campania din Italia.

În Italia am avut timp să cunosc amănunţit şi
linişte fotbalul acestei ţări. Fotbalul italian se
sebeşte întrucîtva de cel spaniol. În primul rînd
mul de joc. Italienii sînt mai lenţi. Pregătirea lor
zică nu-i atît de bună ca a spaniolilor. De obicei e
pele joacă mai slab la reluare. Pentru mine nu a
o surpriză nici faptul că echipele italiene preferă
ticile de apărare.

BUCUREŞTI 2
COPENHAGA 0

Cel mai bun rezultat al selecţionatei Bucureştiului în recentul turneu întreprins în Danemarca şi Suedia a fost victoria împotriva selecţionatei oraşului Copenhaga, obţinută în primul joc. Echipa daneză, care a cuprins cinci jucători din naţionala A, a cedat, după cum afirmă comentatorii, în faţa unui adversar mai bun.

Ziarele daneze, antrenorii şi publicul danez şi-au manifestat admiraţia faţă de interul dreapta al selecţionatei, *Constantin*, care „a fost pe tot terenul" înscriind totodată ambele goluri.

Iată-l (în fotografie) *pe valorosul nostru internaţional ilustrînd expresia „pe tot terenul". Constantin luptă pentru balon în imediata apropiere a fundaşului Greavu (4).*

PELE ŞI BRAZILIA

Turneul în Europa al brazilienilor n-a prea onorat echipa campioană mondială, dar a pus încă o dată în valoare super-clasa lui Pele. Un eventual „pronosport" care s-ar fi organizat pe programul turneului brazilian în Europa ar fi putut să fie posibil — după cum arată rezultatele — numai în măsura în care s-ar fi anunţat din timp jocurile la care participă Pele. Poate că afirmaţia „*Pele = 50% din echipa Braziliei*" este oarecum hazardată, dar valoarea celui mai strălucit „diamant negru" din marea serie a diamantelor braziliene este inestimabilă pentru Santos şi pentru Brazilia.

În fotografie: Brazilia—Franţa 3-2. *Pele, autorul celor 3 goluri, priveşte îngăduitor strădinţele lui Maryan şi Rodzik.*

Încetineala jucătorilor italieni m-a alarmat. Voi utea oare impune ritmul meu? La ce va duce această otitură? Cum se va reflecta acest lucru asupra suporerilor, care sînt şi mai expansivi decît cei spanioli? n locul meu, un altul probabil că ar fi acţionat prudent, ără să se grăbească. Dar eu nu mă puteam elibera de ptimismul meu obişnuit. Voiam să-i conving pe fotbaiştii că ei pot şi trebuie să devină campioni. Am cerut hiar ca în vestiarul nostru să fie puse lozinci: *„Oricine rebuie să aibă un scop în viaţă. Scopul tău e să devii ampion". „Combativitate? Da! Brutalitate? Nu!" „Măestria tehnică plus cea tactică plus pregătirea fizică = camion". „În fotbal, cine nu dă totul, nu dă nimic". „Să upţi sau să joci? Şi să lupţi, şi să joci!"* Trebuia să ridic tarea de spirit a jucătorilor. Timp de 8 ani ei nu au ucerit primul loc şi nici nu s-au numărat printre preendenţi.

În noul meu club am fost primit cu amabilitate. Iu m-au întrerupt în timp ce vorbeam, dar erau oarecum istraţi. Aşa-i ascultat de obicei omul cînd cei prezenţi tiu că el poate să vorbească mult, dar să facă puţin... A început munca. Noua tactică a lui Internazionale i noul ritm de joc au produs o mare impresie asupra dversarilor, spectatorilor şi comentatorilor sportivi. Ziarele apăreau cu titluri mari: *„Dinamita Herrera", Herrera-uraganul", „Herrera-lecţie de fotbal", „Metodele Herrera au cucerit Italia"*. Bineînţeles că toată această muzică nu-mi prea mîngîia urechile. Vroiam să cîştig i să-mi ating scopul. Victoriile veneau cu o uşurinţă neobişnuită, la scor, dar eu îmi dădeam seama că echipa mai are multe lipsuri, care ar putea să ne anuleze într-o i victoriile. Eram îngrijorat, dar ascundeam acest ucru.

Temerile mele nu trebuie să vă lase impresia că nu redeam în victoria echipei. În zadar credeau scepticii ă Internazionale nu va putea menţine ritmul adoptat. Antrenamentele mele erau bine construite şi ritmul era uportat perfect. Marea vîlvă stîrnită de victoriile noastre senzaţionale puteau provoca însă o criză. Internaionale a devenit mult prea curînd favorit. Această ituaţie înmulţea dificultăţile. Acum, fiecare adversar uternic sau slab — se străduia să facă totul pentru a îştiga împotriva noastră. Pentru el era suficientă o ictorie asupra noastră, pentru ca numărul suporterilor ă crească.

Martin Gerard scria: *„Nu cunosc încă o echipă care să fi zbutit să cîştige toate întîlnirile. Iar echipele pe care le ntrenează Herrera nu sînt nici ele invincibile. Aşa a ost cu Barcelona, aşa poate fi şi cu Internazionale"*.

Mai devreme sau mai tîrziu trebuia să se întîmple i asta.

(Continuare în numărul viitor)

• RECORDMANII ECHIPELOR NAŢIONALE

74 SELECŢII ÎN ECHIPA CEHOSLOVACIEI

FRANTISEK PLANICKA

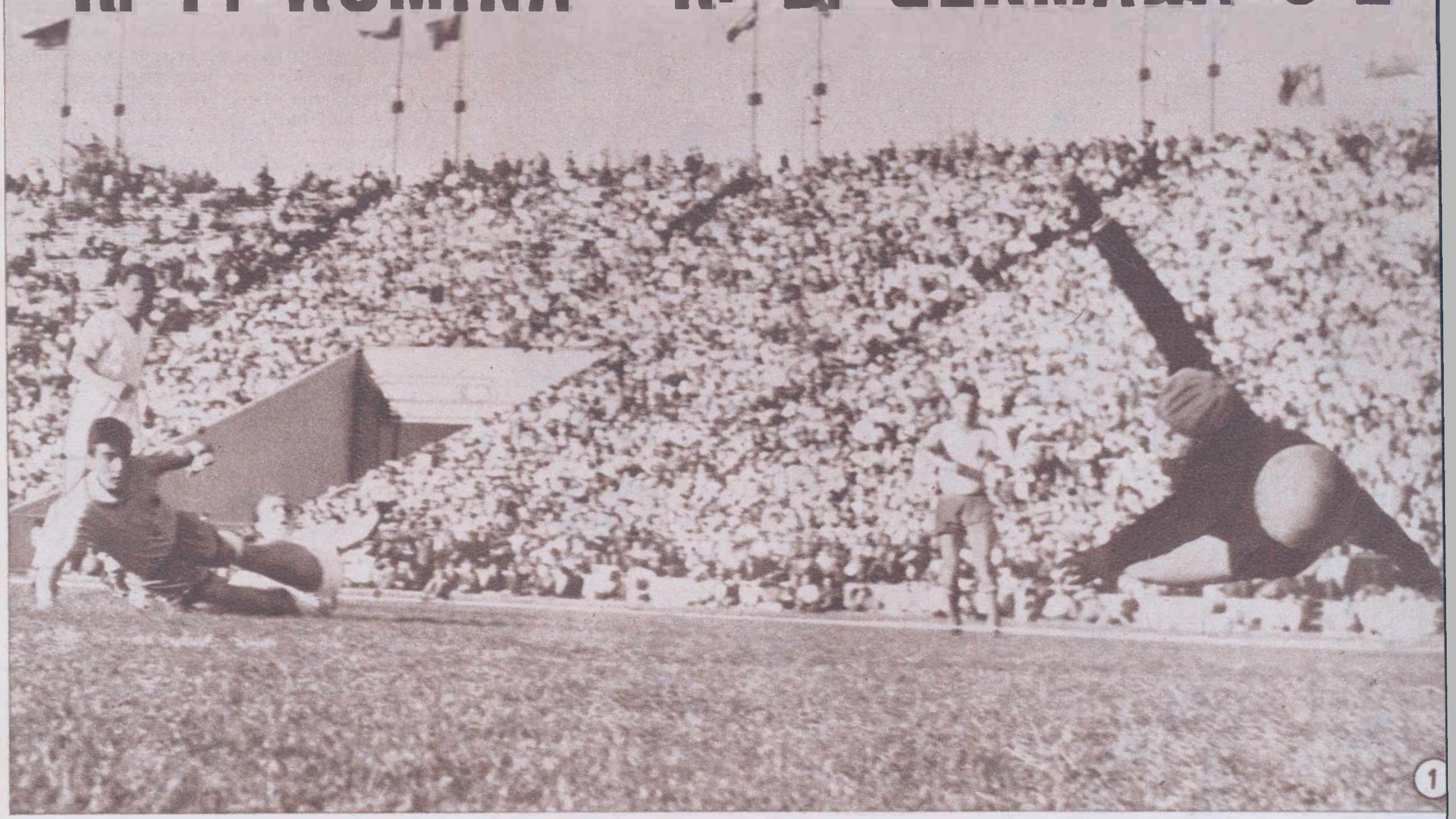
La 25 de ani după retragerea sa, Planicka se menţine în fruntea internaţionalilor cehoslovaci, dar este ameninţat de fundaşul Novak de la Dukla (71 de selecţii)... Junior al unui mic club de cartier, Planicka visa să joace la vestitul club Sparta din Praga, dar conducătorii şi antrenorii clubului n-au părut entuziasmaţi de calităţile lui Frantisek. Oarecum ofensat, Planicka s-a dus la clubul rival Slavia, unde a fost primit mai bine. În scurtă vreme el a îmbrăcat tricoul de portar şi a rămas fidel toată viaţa echipei sale. Planicka a devenit internaţional în anul 1925, la 21 de ani, contra Poloniei (2—1) şi şi-a încheiat drumul sportiv treisprezece ani după aceea, în Franţa, la Bordeaux, în campionatul mondial, la 12 iunie 1938, la capătul unui joc egal (1—1 după prelungiri) contra Braziliei... cu o mînă fracturată. Stilul său acrobatic, spectaculos, îndrăzneţ, detenta deosebită şi plonjoanele în picioarele adversarilor au făcut ca numărul accidentelor să fie mare... Dar ce portar se poate lăuda oare cu 74 de selecţii în echipa naţională? Maestrul emerit al sportului Frantisek Planicka se ocupă în prezent de creşterea tinerilor fotbalişti.

RECORDMANII CEHOSLOVACIEI

1. PLANICKA FRANTISEK (Slavia)	74
2. NOVAK LADISLAV (Dukla Praga)	71
3. PUC ANTONIN (Slavia)	59
4. BURGER ANTONIN (Sparta Praga)	58
5. MASOPUST JOSEF (Dukla)	55
6. SILNY JOSEF (Slavia)	50
7. KADA PESEK KAREL (Sparta)	48
8. PLUSKÁL SVATOPLUK (Dukla)	48
9. NEJEDLY OLDRICH (Sparta)	44
10. CTYROCKY JOSEF (Sparta)	44

R. P. ROMÎNĂ—R. D. GERMANĂ 3-2

Victoria echipei noastre naţionale în jocul cu puternica selecţionată a R.D. Germane este concludentă mai ales prin impresionanta revenire a unsprezecelui nostru în partea a doua a jocului. A învinge în numai 45 de minute un adversar ferm şi viguros care, pe deasupra, mai beneficiază şi de avantajul a două goluri — iată o performanţă deosebită.

„Repriza victoriei"a demonstrat că actualul lot al echipei noastre naţionale are resurse care nu sînt întotdeauna valorificate. Marea diferenţă de valoare dintre jocul steril prestat în primele 45 de minute şi frumoasa declanşare de forţe din partea a doua este edificatoare în acest sens.

Sîntem convinşi că „repriza golurilor germane" nu reprezintă nici pe departe potenţialul echipei noastre. Atunci?

Considerăm că ceea ce a determinat startul greoi al echipei noastre este crisparea. Iar această crispare se datorează supraevaluării învingătorilor Cehoslovaciei şi — implicit — subevaluării forţelor proprii.

Echipa noastră cuprinde valori certe, recunoscute de numeroşi specialişti străini. Înaintării noastre, care are o medie de vîrstă de numai 22 de ani, nu-i este permis să şovăie timp de 45 de minute, pentru a-şi declanşa energia totală abia în momentul în care nu mai are ce pierde. (Să nu uităm că în turneul UEFA de la Bucureşti echipa noastră şi-a desfăcut aripile abia la 0—2 cu Belgia, deci iar într-un moment în care nu mai avea ce pierde).

Tinereţea şi calităţile certe ale jucătorilor noştri le dau dreptul la mai multă încredere în forţele proprii. Iată de ce socotim că în cadrul eforturilor de îmbunătăţire generală a jocul[ui] echipei, antrenorii noştri trebuie să lup[te] pentru cucerirea relaxării şi a încrederii [în] forţele proprii, condiţie *sine qua non* în valor[i]ficarea tuturor resurselor.

Sezonul marilor întreceri abia a începu[t].

I. C[...]

ÎN FOTOGRAFII:

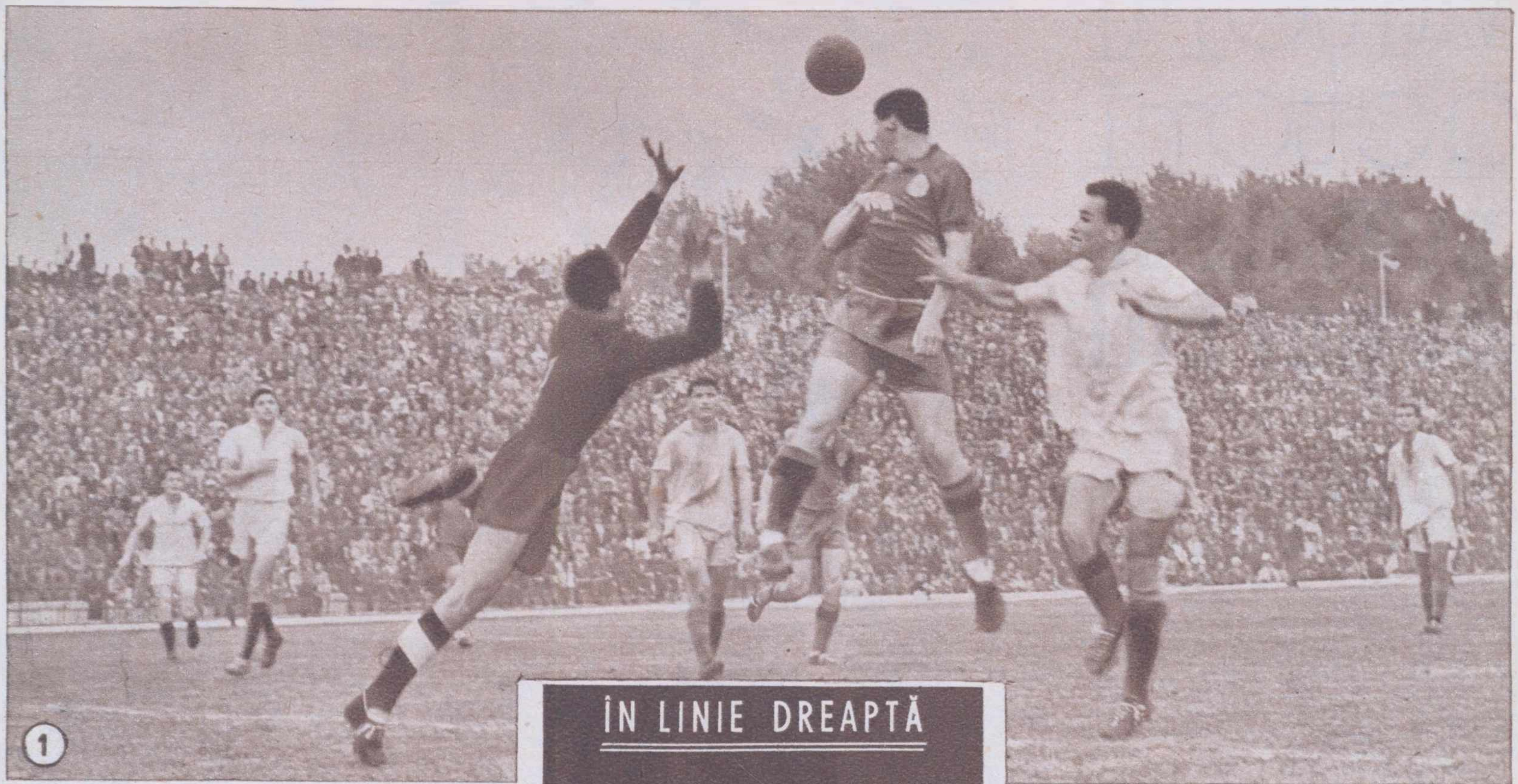
① Golul lui Pavlovici, care a dezlănţuit fu[r]tuna la poarta germană.

② Raksi (10) în careul oaspeţilor. Cu m[ai] multă atenţie interul nostru ar fi putut str[ă]punge cel puţin o dată poarta adversă.

③ Minutul 90! Golul victoriei a declanş[at] „grămada spontană" a entuziasmului. La „pa[n]ter" — Pîrcălab, autorul.

ÎN LINIE DREAPTĂ

La intrarea în linie dreaptă, liderul Dinamo manifestă o remarcabilă prospețime, alergînd în... cîștigător. Steaua a rămas mult în urmă, dar duminică se joacă „eternul derbi". Știința Cluj, după ce a început returul sub semnul lui 0-0, a „oferit" bucureștenilor — în compensație — nouă goluri. Bizare fluctuații...! Rapid și-a executat sparring-partenerul, iar următorii clasați — Știința Timișoara și Steagul roșu — au readus speranțele la Oradea și Bacău. C.S.M.S. nu mai... vrea să joace bine la București. Petrolul caută formula ideală, iar Farul și-a amintit că înainte de Dinamo, litoralul era invincibil. Progresul vrea să termine cu 50% puncte și i-a marcat Științei Cluj șase goluri, pentru un golaveraj simetric. UTA, Dinamo Bacău și Crișana au cucerit cinci puncte din șase, ca „în ceasul al doisprezecelea", iar suporterii Lupenilor — slabă consolare — nu mai mizează acum decît pe reeditarea aprigelor derbiuri locale Minerul — Jiul.

Și totuși, pînă la firul de sosire mai sînt CINCI etape.

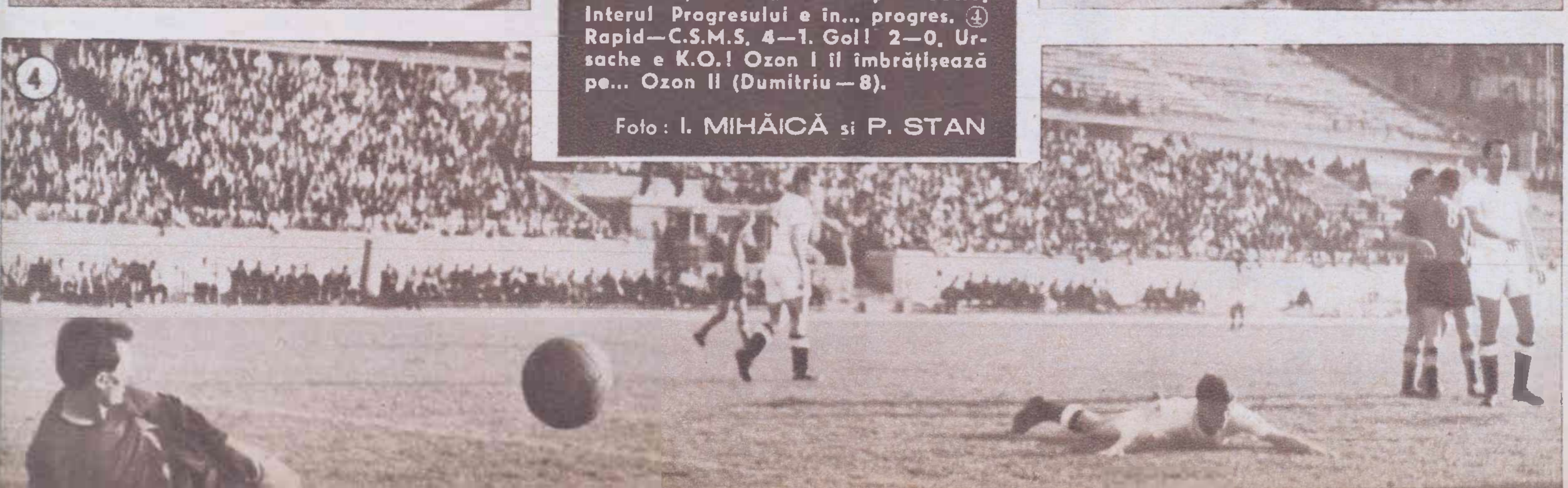
ÎN FOTOGRAFII:

① Farul—Steaua 1—0. Voinea a sărit spectaculos, dar Manciu va culege. ② Progresul—Știința Cluj 6—3. Adam (în stînga) n-a mai fost Adam, iar Horațiu Moldovan e întrecut net de Ioniță (5). ③ Mateianu (în alb) în duel cu fostul său coechipier Suciu. Interul Progresului e în... progres. ④ Rapid—C.S.M.S. 4—1. Gol! 2—0. Ursache e K.O.! Ozon I îl îmbrățișează pe... Ozon II (Dumitriu — 8).

Foto: I. MIHĂICĂ și P. STAN

Viitori actori prețuiesc sportul

Ideea reportajului de față mi-a furnizat-o o discuție cu Bogdan, fiul devotatei slujitoare a scenei romînești Kitty Gheorghiu-Mușatescu și al mult apreciatului scriitor Tudor Mușatescu. Bogdan provine așadar dintr-o familie de autentici intelectuali. A moștenit vocația tatălui (lucrează cu Mușatescu-senior la un „dicționar" umoristic), dar l-a atras cu precădere cariera actoricească a mamei. Bogdan a vrut să devină actor. Cu această intenție și-a îndreptat pașii acum trei ani spre Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale" din București. Și iată-l acum student în anul 3.

Dar să revin la discuția amintită. Bineînțeles s-a învîrtit în jurul sportului (ce vreți, diformație profesională!). Întrebări de o parte și de alta. Multe și diverse. Deodată:

— Bogdane, tu faci sport?

— Firește, la Institut — a venit prompt răspunsul.

— Ce-ar fi să vă fac un reportaj (între timp se alăturase discuției un coleg și prieten de-al lui Bogdan, Lucian Iancu).

— Bună idee. Să știi că avem în an sportivi adevărați.

— Și ce-am putea fotografia?

— De toate — mi-a răspuns. Și scrimă, și lupte, și gimnastică, și înot, și baschet, și volei, și dans...

— Ajunge, că nu am loc de atîtea fotografii...

— Atunci pe mîine!

★

A doua zi dimineața pășeam pragul Institutului. Dintr-un început am respins formula realizării

unui fotoreportaj care să-i înfățișeze pe viitorii actori în postura unor autentici atleți. Am reținut ideea mai originală: sportul — nu scop în sine, ci mijloc care contribuie la întregirea măiestriei scenice.

Asistînd la cîteva ore din programa catedrei de arta mișcării scenice (a nu se confunda în nici un caz cu catedra de educație fizică) ne-am convins că nu am greșit în calculul ce-l făcusem. Mișcare scenică, dans, scrimă, lupte, toate au o mare contigență cu sportul, deși ele nu se confundă. Exercițiul sportiv ajută enorm mișcării viitorilor actori în scenă. În anul I și II studenții învață mișcarea scenică propriu-zisă, în anii II și III ei își însușesc dansul scenic, pentru ca în ultimii ani (III și IV) să treacă la exersarea scrimei scenice și luptei scenice. De fapt, în ultimul an, mi s-a spus, se reia totul și se aplică de către tinerii actori pe scenă.

Și în timp ce colegul meu, Paul Romoșan a imortalizat pe peliculă, pentru dvs. dragi cititori, cîteva momente care reflectă tocmai activitatea multiplă și variată a catedrei, eu m-am adresat pentru amănunte tov. prof. Angelo Pellegrini, șeful catedrei. Cu multă amabilitate, excelentul profesor, acela care în acest an sărbătorește o triplă izbîndă: 50 de ani de viață, 40 de ani de sport și 25 de ani de profesorat în teatru, mi-a fost un minunat interlocutor.

— Catedra noastră, înființată în anul școlar 1949/1950, țintește să dea studenților o tehnică specifică necesară scenei, cu ajutorul căreia tînărul actor să poată rezolva cu ușurință orice mișcare în scenă. Cele trei discipline nu urmăresc să facă din student un acrobat, un dansator, un scrimer sau luptător în sine, ci îl ajută să-și stăpînească la perfecție corpul. Studentul primește noțiuni de dans clasic, istoric, de caracter, pantomimă și dans popular al patriei, de scrimă și luptă.

— Spuneți că de 14 ani conduceți această catedră. Care a fost faptul care a determinat crearea ei?

— Însușirea experienței catedrei similare din Leningrad, condusă de prof. I. Koh, care a contribuit la desăvîrșirea măiestriei multor generații de artiști ai Uniunii Sovietice. E interesant de subliniat că la rîndul nostru realizăm folositoare schimburi de experiență cu institute de teatru din alte țări. Am primit pînă acum vizita a cel puțin 50 de delegații teatrale din străinătate, printre

care şi pe acela a directorului general pentru problemele de teatru din U.N.E.S.C.O.

— *V-aş ruga să ne spuneţi acum cîteva cuvinte despre latura cea mai... sportivă a catedrei, scrima şi lupta scenică, de care vă ocupaţi efectiv.*

— Nu înainte însă de a vi-i prezenta pe colaboratorii mei apropiaţi: mai întîi maestra de balet, prof. Vera Proca Ciortea (dans scenic), prof. Felicia Duncan Ruja, Suzana Bădian şi asistenta Adela Mărculescu (mişcare scenică) şi apoi pe tov. S. Hirsch şi N. Lazăr, care conduc catedra de educaţie fizică. Şi acum să revin la cursul meu, propriu-zis. El are în compoziţia sa scrima de scenă, lupta apropiată modernă, mişcări şi comportări obişnuite cu diverse obiecte, gesturi şi atitudini în diverse costume de epocă, mişcări şi scene din Commedia dell 'Arte. De toate mă ocup în egală măsură. De altfel, răspund în general de mişcarea pe scenă a studenţilor, atunci cînd ei se produc în diverse piese din repertoriul clasic şi modern pe scena studioului Institutului de teatru, în care scop colaborez cu profesorii de artă. *(N.R. — recent studenţii anului IV au prezentat cu mult succes pe scena sălii Palatului R.P.R. piesa „Trei gemeni veneţieni" de Collalto, în care mişcarea a fost pregătită de prof. A. Pellegrini şi Felicia Duncan Ruja.)*

— *Aş dori să ne spuneţi dacă scrima scenică se poate confunda cu scrima sportivă.*

— Ba de loc! E adevărat că sportul ajută tehnicii luptei pe scenă. Studentul care a făcut sport se vede, el se mişcă mai bine, mai uşor, dar deprinderile de pe planşă sînt cu totul altele. Acolo el trebuie să-şi lovească adversarul, aici nu. Pe scenă loviturile directe se evită şi de aceea studentul capătă alte deprinderi, care-l împiedică de fapt să mai facă scrimă de performanţă.

— *Desigur că în cei 14 ani de existenţă ai catedrei, mulţi actori tineri au trecut prin mîna dvs. Pe care-i consideraţi cei mai talentaţi?*

— Toţi îmi sînt la fel de dragi. I-aş aminti totuşi, pentru un plus de sîrguinţă, pe Magda Popovici de la Teatrul de tineret şi copii, pe Florin Piersic de la Naţional, pe Dichiseanu de la Teatrul Nottara, pe Hulubei de la teatrul Lucia Sturdza Bulandra şi pe Gheorghiu de la Teatrul de tineret şi copii.

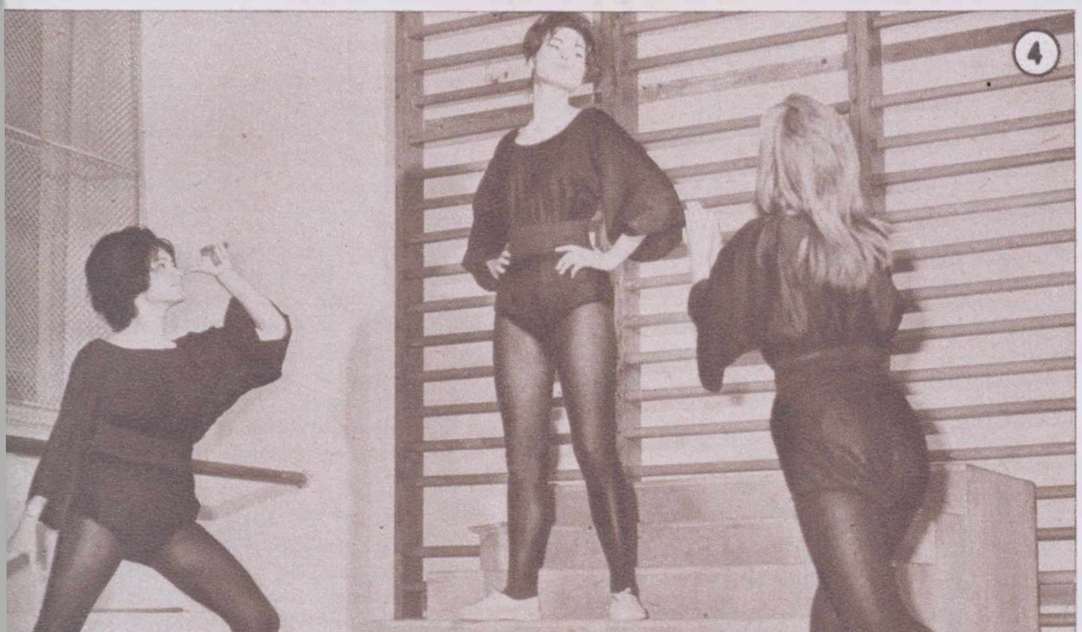
Am mulţumit în încheiere profesorului Angelo Pellegrini pentru răbdarea cu care mi-a împărtăşit din activitatea atît de vastă şi interesantă a catedrei.

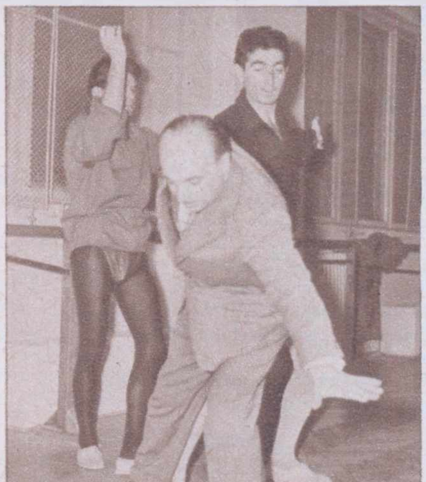
★

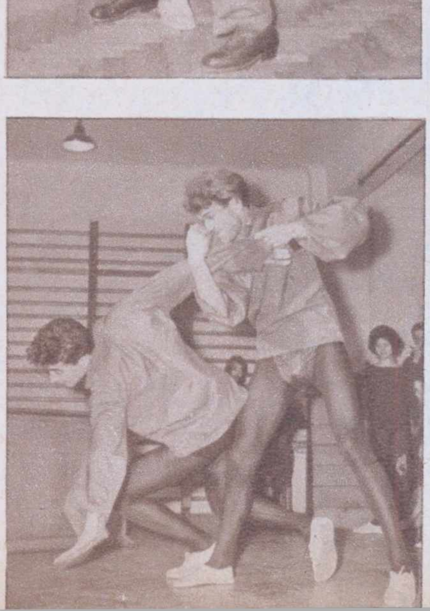
La plecare, în chip de „la revedere", glasul voios al studenţilor anului III, pe care-i fotografiasem, m-a întîmpinat cu cuvintele: „Să mai veniţi, să ne vedeţi şi ca... sportivi adevăraţi, la bazin şi pe terenul de baschet sau volei". *Fireşte, vom reveni oricînd cu multă plăcere, mai ales că vedem cît de mult preţuiesc viitorii actori sportul.*

D. CALLIMACHI

Prof. Angelo Pellegrini explică ca întotdeauna cu multă competenţă şi răbdare studenţilor Lucian Iancu şi Dan Săndulescu, cum trebuie să cadă într-o scenă de luptă fără a se lovi (sus). Jos: Ion Costea şi Dan Săndulescu îşi însuşesc elementele luptei moderne.

Fotografii de PAUL ROMOŞAN

ÎN FOTOGRAFII:

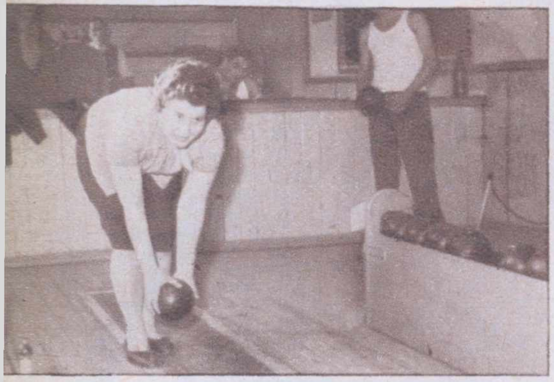
① Exerciţiu de dans clasic la bară. Execută studenţii Monica Ghiuţă şi Niculae Roman.

② Bogdan Muşatescu (dreapta) şi Lucian Iancu într-o scenă din Othelo, exersînd o luptă la două arme (dagă şi spadă).

③ Florica Cercel (dreapta) şi Mariella Petrescu depun multă străduinţă în însuşirea scrimei scenice.

④ Mariella Petrescu, Florica Cercel şi Mariana Cercel într-o scenă „Commedia dell'Arte".

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

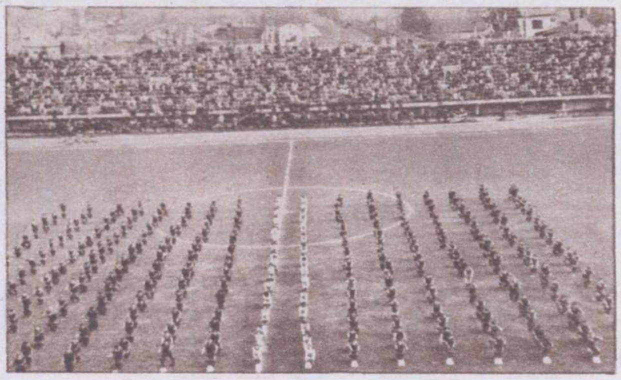

ÎNTRECERI PE ASOCIAȚIE

Secția de popice a asociației sportive Mătasea roșie din Cisnădie a organizat o întrecere la care au participat sportivi din toate secțiile și atelierele întreprinderii. În faza finală s-au calificat 26 de sportivi, care au luptat cu dîrzenie pentru primele locuri.

În fotografie, țesătoarea fruntașă Maria Pop, una dintre participantele la întrecerile popicarilor.

TATIAN SEVERIN
— CISNĂDIE —

DEMONSTRAȚIE DE GIMNASTICĂ

În toate întreprinderile și instituțiile din regiunea Ploiești a fost introdusă gimnastica în producție. Cu prilejul încheierii cu succes a acestei frumoase acțiuni, pe stadionul Petrolul din Ploiești a avut loc o demonstrație de gimnastică de la care vă prezentăm un aspect.

NICOLAE MOCANU
— PLOIEȘTI —

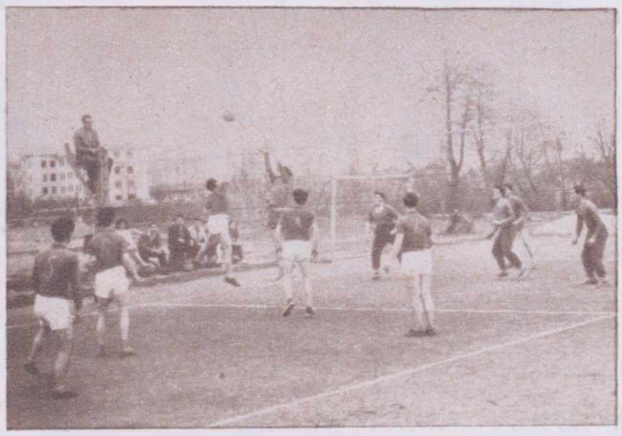

EXPOZIȚIE DE MOTOCICLETE?

Nu! La meciurile de fotbal ale studenților timișoreni vin foarte mulți spectatori din cele mai îndepărtate colțuri ale regiunii. Se pare că recordul de „provinciali" sosiți la Timișoara special pentru fotbal a fost realizat la întîlnirea Știința Timișoara — Rapid București. Cu acest prilej, au putut fi văzute pe o stradă vecină cu stadionul vreo 500 de motociclete (vezi fotografia alăturată). Praful de pe ele lăsa să se ghicească zecile de kilometri parcurși în ziua aceea.

Așadar, fotbalul îi atrage ca un magnet chiar și pe motocicliști...

V. CRIOȘTEANU
— Timișoara —

CAMPIONATUL DE VOLEI AL REGIUNII CRIȘANA

16 echipe masculine și 10 feminine au luat startul în campionatul de volei al regiunii Crișana. Printre formațiile cele mai bune se numără Crișana Oradea, Gloria Marghita, Crișana Sebiș, Victoria Chișineu Criș, la fete și Crișana Oradea, Cooperatorul Șimleu, Bihorul Beiuș, Oțelul Orașul dr. Petru Groza și Voința Beiuș, la băieți.

În fotografie — aspect de la întîlnirea Voința Beiuș—Centrul școlar Salonta, cîștigată de Voința cu 3-2.

ILIE GHIȘA
— ORADEA —

ÎN EXCURSIE

Frumoasă este patria noastră. Făcînd turism, acest lucru îl constată tot mai mulți oameni ai muncii. Cele văzute în timpul excursiilor rămîn multă vreme în amintirea iubitorilor de drumeție, admiratori ai frumuseților naturale ale țării noastre.

Foarte mulți muncitori de la Combinatul poligrafic Casa Scînteii au îndrăgit călătoriile. Nu de mult, ei au făcut o frumoasă excursie, vizitînd printre altele și minunata Vale a Oltului. Iată alăturat o fotografie-amintire: o parte din excursioniști, pe cheiul Oltului în spatele mînăstirii Cozia.

N. TOKACEK
— BUCUREȘTI —

SĂRITORUL CU PRĂJINA

— Lasă, că am să te spun eu antrenorului! De cîte ori am antrenament, te găsești dumneata să speli rufe!

Desen de REMUS și OCTAVIAN COVACI
— BUCUREȘTI —

POȘTA REDACȚIEI

MARCEL ANDRIEȘ — Botoșani. **La ultima ediție a campionatelor mondiale de fotbal, exceptînd echipa Bulgariei, toate celelalte formații au avut jucătorii orientați pe teren după sistemul 1—4—2—4. Deci și echipa Braziliei.**

ARLEZIANA FLORESCU — București. **Iată adresele cluburilor bucureștene de care vă interesați. Rapid: Calea Giulești nr. 10. Steaua: Calea Plevnei nr. 114. Dinamo: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43.**

ION VĂDUVA — Școala medie Tg. Cărbunești. **Pentru a căpăta informațiile dorite în legătură cu școala de planorism pe care vreți s-o urmați, adresați-vă aeroclubului regional Oltenia, prin consiliul regional U.C.F.S. din Craiova.**

GIGI FERARU — Medgidia. **Ion Ionescu de la Rapid este născut în București la 5 aprilie 1938. Celelalte amănunte privitoare la viața sa particulară le puteți afla scriindu-i pe adresa clubului Rapid: Calea Giulești nr. 10, București.**

RADU DAMIAN — București. **La campionatele mondiale de fotbal din 1954 de la Berna, meciul Ungaria — Uruguay s-a terminat cu scorul de 4-2 în favoarea echipei maghiare. Vă interesează formația Uruguayului din această partidă. Iat-o: Maspoli, Andrade, Santamaria, Martinez, Carballo, Cruz, Sonto, Ambrois, Hochberg, Schiaffino, Borges.**

PAUL NECULA — Galați. **1) La fotbal, spre deosebire de alte discipline sportive, avem un singur maestru emerit: Iosif Petschovschi. 2) Frații Anton și Dumitru Munteanu împlinesc la 7 iulie 31 de ani.**

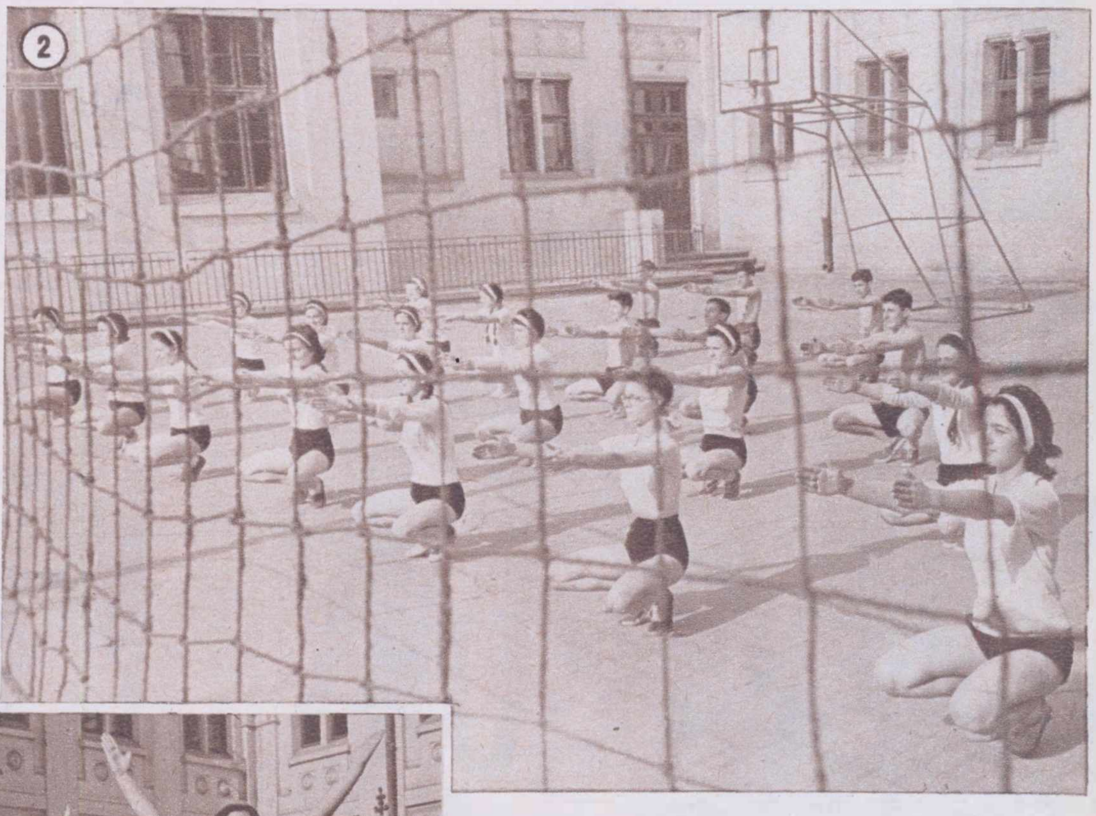
ION CONSTANTINESCU — Constanța. **Cunoscutul boxer maghiar Laszlo Papp a fost de trei ori medaliat cu aur la Jocurile Olimpice. În 1948, 1952 și 1956. În timp ce era pugilist amator s-a întîlnit și cu trei sportivi romîni: Tiță, Pintea și Boamfă. Tiță și Pintea au fost învinși prin k. o., iar Boamfă la puncte.**

NICULAE IONIȚĂ — Bacău. **1) Aveți dreptate. Fotbalistul Cornel Popa, înainte de a juca la Dinamo București, a făcut parte din formația dinamoviștilor băcăoani. 2) Echipa de rugbi Grivița Roșie a fost de opt ori campioana țării (1948, 1950, 1955, 1957, 1958, 1959, 1960, 1962).**

EBERHARD FÖRSTER, un tînăr de 16 ani din Republica Democrată Germană, **dorește să corespondeze cu iubitori de sport din țara noastră. Temele sale preferate sînt boxul, sporturile cu motor și fotbalul. Preferă să i se scrie în limba germană. Doritorii îi pot trimite scrisori pe adresa: Dresden A—28, Malterstrasse 34[1] R.D. Germană.**

ÎN AER LIBER

Larma recreației umple de tinerețe :oridoarele , prin contrast austere, ale :colii medii nr. 22, Gh. Lazăr. Curtea asfal- ată își etalează cenușiul îmblînzit de un soare primăvăratec și împestrițat de uniformele șco- are în permanentă mișcare. Dar, deodată,

țiriitul sever al soneriei, mai exact al zecilor de sonerii omniprezente, readuce rapid liniștea pe primul plan. Nu trece mult și curtea, încîntată parcă, se umple din nou cu zîmbet, voiciune, tinerețe: clasa a IX-a C are oră de educație fizică.

Cu precizie geometrică, formațiile și exercițiile se succed ritmic, liniștit, sub conducerea profesorului Traian Predețeanu. Iar obiectivul aparatului fotografic a fost impresionat cel mai mult de coloana de gimnastică, fie că a privit-o de la etaj (foto 1), fie din spatele plasei de volei (foto 2) sau din apropiere (foto 3). Și el, ca și noi, am plecat cu convingerea că temele lecțiilor sînt bine însușite la Școala 22...

— G.R.Ș. —

● Foto: I. MIHĂICĂ

magazin SPORTIV

• AMINTIRE DIN CUBA

În timpul vizitei lor de două săptămîni în Cuba, atletele noastre Iolanda Balaş şi Maria Diţi-Diaconescu au avut numeroase prilejuri de a vedea oameni şi fapte care constituie amintiri cu adevărat de neuitat. Desigur, dintre acestea, o deosebită valoare a avut-o întîlnirea cu Fidel Castro, un mare prieten al sportului şi al sportivilor, el însuşi, cu ani în urmă, unul dintre cei mai buni jucători de base-ball din Cuba. Întîlnirea a avut loc cu ocazia unuia dintre cele mai atrăgătoare meciuri de base-ball din Cuba, Industriales — Orientales.

Foto: Prensa Latina

• UN TÎNĂR TALENT

La Erevan a avut loc un mare concurs internaţional de pentatlon modern, la care au participat 10 echipe: U.R.S.S., Ucraina, Gruzia, Azerbaidjan, R.D. Germană, Bulgaria, Romînia şi Armenia (cu 3 formaţii). În clasamentul pe echipe locul I i-a revenit primei formaţii a gazdelor. Şi clasamentul individual a stîrnit însă un mare interes. Pe bună dreptate de altfel, deoarece au ieşit la iveală numeroase elemente tinere, cu bogate perspective în acest frumos sport. Printre aceste talente, un loc de frunte îl ocupă tînărul Sambel Zagrarian (în fotografie), cîştigătorul probei de călărie, component de bază al echipei de tineret a R.S.S. Armene.

Foto: TASS — Moscova

• AŞCHIA ŞI TRUNCHIUL

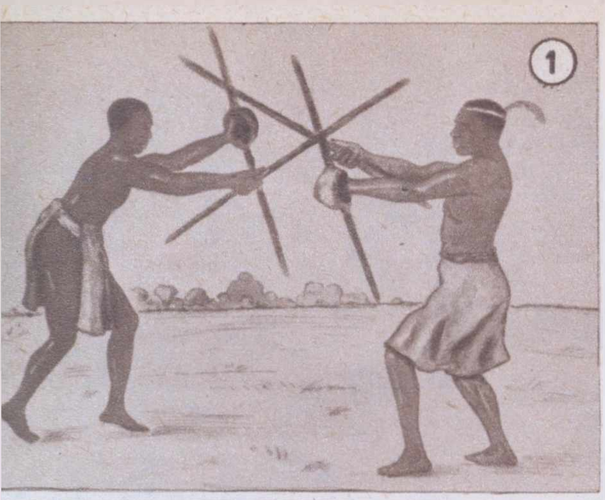
Fotografia noastră reprezintă un adevărat document în fotbalul italian. Ea a fost înregistrată în anul 1946 şi îi reprezintă pe Sandrino şi pe Valentino Mazzola. Pe-atunci Valentino, tatăl, se afla în culmea gloriei sportive şi „antrenamentele" pe care le făcea cu fiul său (în vîrstă de 3 ani şi jumătate) erau un simplu element de fotoreportaj. Dar au trecut anii şi s-au întîmplat multe, unele tragice: Mazzola-tatăl a murit în catastrofa aviatică de la Superga, în care şi-au pierdut viaţa majoritatea fotbaliştilor din echipa Italiei.

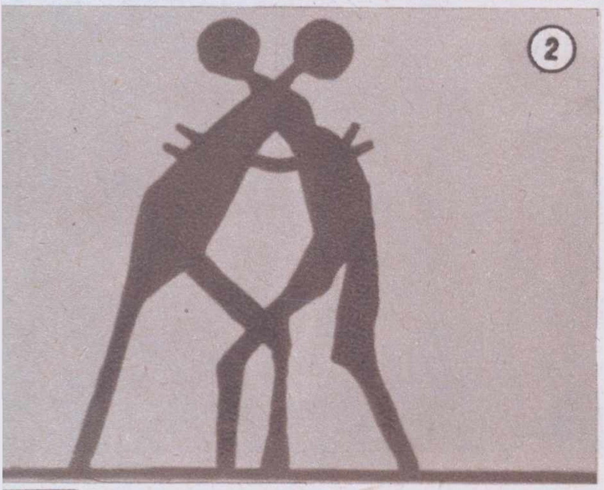
Micuţul Sandrino a crescut însă mînat de ambiţie şi numele de Mazzola a început din nou să strălucească pe firmamentul fotbalului azur. Devenit unul dintre cei mai buni fotbalişti italieni, fiul a readus în centrul atenţiei sportive numele Mazzola, înscriind un gol la numai 13 secunde de la începerea unui meci.

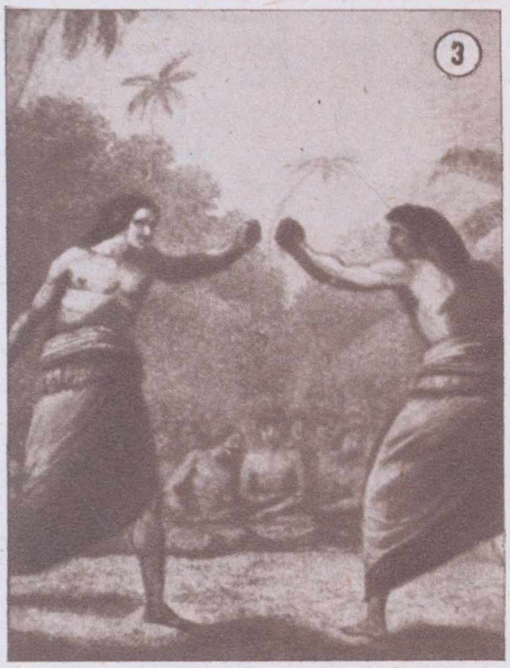
Aşchia nu sare departe de trunchi!

DE-A LUNGUL VEACURILOR (VI)

În acelaşi timp cu descompunerea comunei primitive ı început şi luptele între triburi. Desigur, au devenit ·cesare pregătirile pentru lupte şi, în acest scop, au fost losite în primul rînd exerciţii fizice. Dintre acestea, ıele s-au dezvoltat mereu, ajungînd pînă în zilele ›astre sub forma unor ramuri sportive.

Iată, spre exemplu, scrima cu bastoane la negrii din frica (foto 1). Unul dintre bastoane serveşte la lovit, r celălalt la pararea loviturilor adversarului. Acest ıston „defensiv" are şi o apărătoare pentru mînă.

Cu toată clima neprielnică, eschimoşii au practicat n cele mai vechi timpuri anumite exerciţii fizice, iar intre acestea luptele (foto 2). Dintre toate formele lupta însă, fără îndoială că cea mai răspîndită este eea cu pumnii. Iată, în fotografia 3, o asemenea luptă acticată în insulele Tonga. Mănuşile lipsesc, dar acest iginal box este practicat de un foarte mare număr de ımeni şi — bineînţeles — numărul spectatorilor este şi ai mare.

(va urma)

ION TODAN
asistent I. C. F.

• REEDITARE

Campioana mondială, japoneza Kimiyo Matsuzaki (foto 1) a reeditat la Praga performanţa realizată cu patru ani în urmă la Dortmund. Într-adevăr, atunci ca şi acum, ea a cucerit titlul suprem la proba de simplu femei şi a fost componentă de bază a echipei Japoniei, deţinătoare a Cupei Corbillon. La recenta ediţie a „mondialelor", Matsuzaki a trecut de două ori prin mari emoţii, fiind gata-gata să nu ajungă în posesia invidiatului titlu. În turul al doilea, la simplu, Matsuzaki a întîlnit-o pe chinezoaica Hu Ke-min. În setul al cincilea, la scorul de 19-19, ea a servit şi mingea a atins foarte puţin marginea mesei, deci tuş şi 20-19. A urmat apoi un alt serviciu, şi mingea trasă fulgerător de Hu Ke-min a trecut razant pe lîngă masă: Matsuzaki s-a calificat în turul următor. În finală, tot în setul V, dar la scorul de 4-0 pentru Maria Alexandru, romînca a atacat puternic, aproape imparabil, dar un reflex de ultim moment al japonezei a făcut ca mingea să fie atinsă in extremis, să se reîntoarcă, să „şteargă" fileul şi muchea mesei din suprafaţa de joc a Mariei Alexandru. Au urmat apoi, în situaţii foarte importante, alte trei tuşuri şi Matsuzaki a ieşit în cele din urmă învingătoare. Oricum, ea este o jucătoare excelentă, sigură pe loviturile ofensive.

În fotografia cealaltă vă prezentăm lotul japonez în faţa vechii clădiri a fostei primării din Praga. De la stînga spre dreapta: Miki, antrenorul principal Hasegawa, jucătoarea Seki, conducătorul echipelor, jucătorul Kohaka, Iamanaka, Itoh, Matsuzaki, antrenorul secund, Kimura şi Ogimura.

C. COMARNISCHI
Foto: Pragopres

SJOUKJE ŞI „JACKY"

Un partener neobişnuit pentru o patinatoare şi de-a dreptul curios cînd este vorba de olandeza Sjoukje Dijkstra, campioană mondială la patinaj artistic. Sjoukje pretinde însă că Jacky a ajutat-o în mod considerabil în antrenamentele pe care le-a făcut înaintea ultimei ediţii a campionatelor mondiale. Cimpanzeul este un patinator cunoscut şi — fără discuţie — cel mai bun patinator din rîndul cimpanzeilor. Iat-o pe Sjoukje Dijkstra pozînd alături de Jacky pe patinoarul de la Cortina d'Ampezzo.

BOX ?...

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1									●			
2	●							●				
3		●									●	
4				●			●					
5					●				●			
6						●				●		
7								●				
8			●		●				●			
9		●									●	
10	●						●					
11				●						●		
12									●			

ORIZONTAL: 1. PURTAT DIN COARDĂ ÎN COARDĂ (pl.) — PRIMEŞTE LA CAP LOVITURI DE CIOCAN. 2. COCOŞ — MUSCĂ. 3. ARE UN FOARTE BUN JOC DE PICIOARE. 4. FACE ÎNCĂLZIREA LA... PARIS — SFÎRŞEŞTE LUPTA! — DE CATEGORIE INFERIOARĂ LUI DECA (pl.). 5. DIRECTĂ — SE DĂ ÎNAPOI — LINIE CU DOUĂ PUNCTE LA CAP (abr.). 6. PANĂ (fig.) — SE MĂSOARĂ CU DECA — Număr. 7. BREK(!) — FENTĂ. 8. FINIŞUL LUI BOGOI! — 20 DE REPRIZE A 3 MINUTE! — Marcă de medicamente romîneşti. 9. „METALUL" LA CATEGORIA UŞOARĂ. 10. PROCEDEU PRACTIC DE A FERI FIGURA — EVOLUEAZĂ LA CATEGORIA GREA. 11. CAL DE BĂTAIE! — BATE DE DĂ SÎNGELE! — FINALUL UPERCUTULUI. 12. A PĂTRUNDE CU CAPUL — SEMIUŞOARĂ!

VERTICAL: 1. LUCREAZĂ LA RING — LA MĂNUŞI! 2. LA CORP! — LINII — Atlet sovietic. 3. UN-DOI! — PARAŢI LA MIJLOC. 4. STĂ LA INTRARE — Căi rutiere. 5. Rigolă — STARTUL ŞI FINIŞUL LUI RUSU! — FĂRĂ SĂ FI PRIMIT LOVITURI, E CU FAŢA LA PODEA. 6. „ANTRENORUL" UNUIA DE LA CATEGORIA GREA — REZULTATE DE AMPLOARE ALE UNOR PENE. 7. LOVEŞTE PE LA SPATE (fem.) — MAI MULT ÎNCASEAZĂ DECÎT DĂ (pl.) — LA SEMIGREA. 8. A uza — Intenţionat. 9. PANĂ — Nicolae Florescu — Cureluşă de meşină. 10. Nebărbierit — ACŢIUNEA PENELOR. 11. ION TURCU — Înceţi — Metal nobil. 12. BATE LA PUNCTE... (fem.).

ANTON MOREANU
BRĂILA

CURSA PĂCII

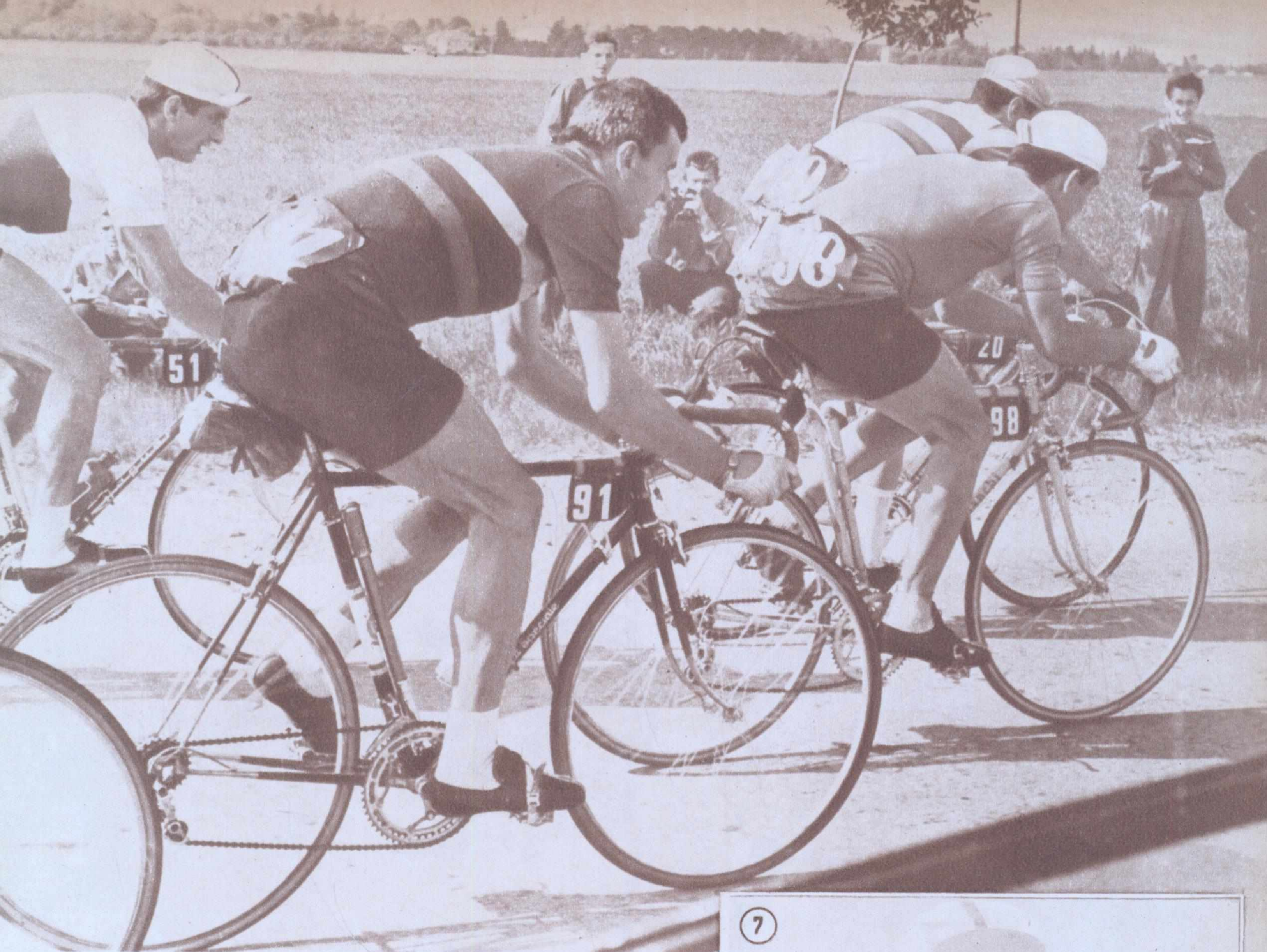
ASPECTE...
...ASPECTE

Regretăm că în paginile de faţă nu v-am putut prezen
portretul cîştigătorului celei de a XVI-a ediţii a Cursei Păc
De asemenea, regretăm că nu vă putem prezenta nici echi
învingătoare din această pasionantă întrecere. Motivul? I
închiderea ediţiei, cicliştii şi întreaga caravană se găseau ab
după etapa a X-a, în cea de a doua zi de odihnă şi înaint
ultimelor cinci etape, care aveau să conducă marea caravan
spre Berlin, ultimul oraş capăt de etapă.

Cum au dormit cicliştii în cea de a doua zi de odihnă? M
mult n-au dormit. Nimeni şi cu atît mai puţin Verhaege
deţinătorul tricoului galben, nu se putea declara lipsit
griji. De grija neprevăzutului etapelor următoare, care pute
modifica în mod radical clasamentul. Iată de ce ziua de odih
a însemnat de fapt ziua rezervată în exclusivitate calculelo
ziua de studiu atent al clasamentelor şi, mai ales, ziua
întocmire a diferitelor scheme tactice pentru care ciclişt
şi antrenorii au „transpirat" mai mult decît dacă s-ar fi afl
în plină cursă. Ampler se găsea la numai 32 de secunde fa
de liderul clasamentului general individual. Dumitrescu
avea în faţă pe Cerepovici, cu un avantaj de 7 secunde, i
de Gawliczek, deţinătorul locului 4, îl despărţea mai puţ
de 1 minut. Echipa Belgiei, cu trei oameni în primele ze
locuri, îi avea pe polonezi în faţă cu un mic avantaj, de 6 m
nute. Aceasta în timp ce echipele U.R.S.S. şi R.D. Germa
nu se puteau declara mulţumite de locurile pe care le ocup
în clasamentele pe echipe, cu atît mai mult cu cît în cele gen
rale individuale aveau puţine şanse să-şi îmbunătăţească
tuaţia. La ora cînd citiţi aceste rînduri, toate problemele
fost însă lămurite. Completaţi-vă cele aflate cu imaginile
care vi le înfăţişăm, din primele 10 etape ale Cursei Păci

**ÎN FOTOGRAFII: ① Caravana cicliştilor şi a maşinilor îns
ţitoare înaintează pe traseu. ② În etapa Bratislava — Bans
Bystrica, Cerepovici, Rădulescu (dreapta) şi Bobekov s-au de
prins de pluton şi pedalează în forţă în urmărirea grupul
evadat. ③ Panele de baieu nu i-au scutit pe ciclişti nici
Cursa Păcii. ④ Cosma conduce în forţă micul pluton comp
din Grassi (Italia), Gheorghiev (Bulgaria) şi Beker (Poloni
în etapa Bratislava — Banska Bystrica. ⑤ Germanul Appl
îşi dispută întîietatea în sprintul final cu cehoslovacul Hasma
pe stadionul din Varşovia. ⑥ Primele trei echipe din cur
contra cronometru pe echipe, pe podiumul învingătorilo
1. R.D.G., 2. R.P. Polonă, 3. U.R.S.S. ⑦ C. Dumitrescu,
mai bun dintre cicliştii romîni în primele zece etape ale Curs
Păcii.**

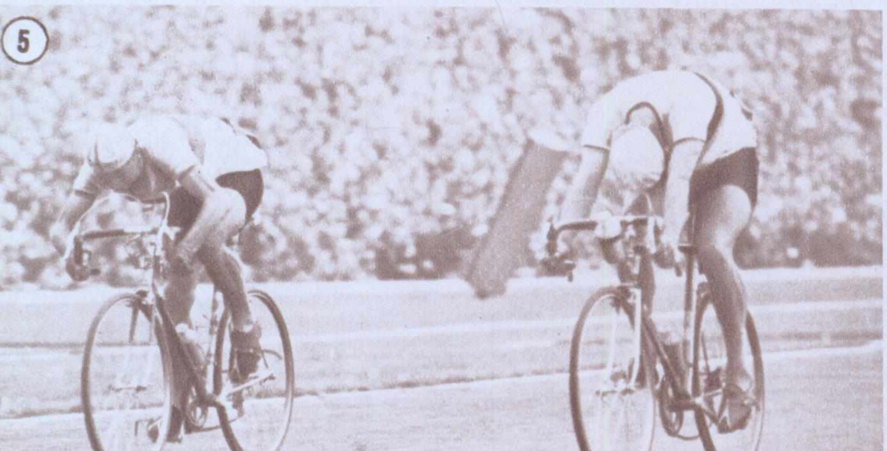
Foto: C. T. K. — Praga şi C. A. F. — Varşov

7

5

6

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, str. Vasile Conta nr. 16.
Telefoane: 11.10.05 şi 11.91.13.

ABONAMENTE:

La toate oficiile poştale din ţară şi la difuzorii voluntari din întreprinderi şi din instituţii. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; un an — 60 de lei.

Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Lei 2,50

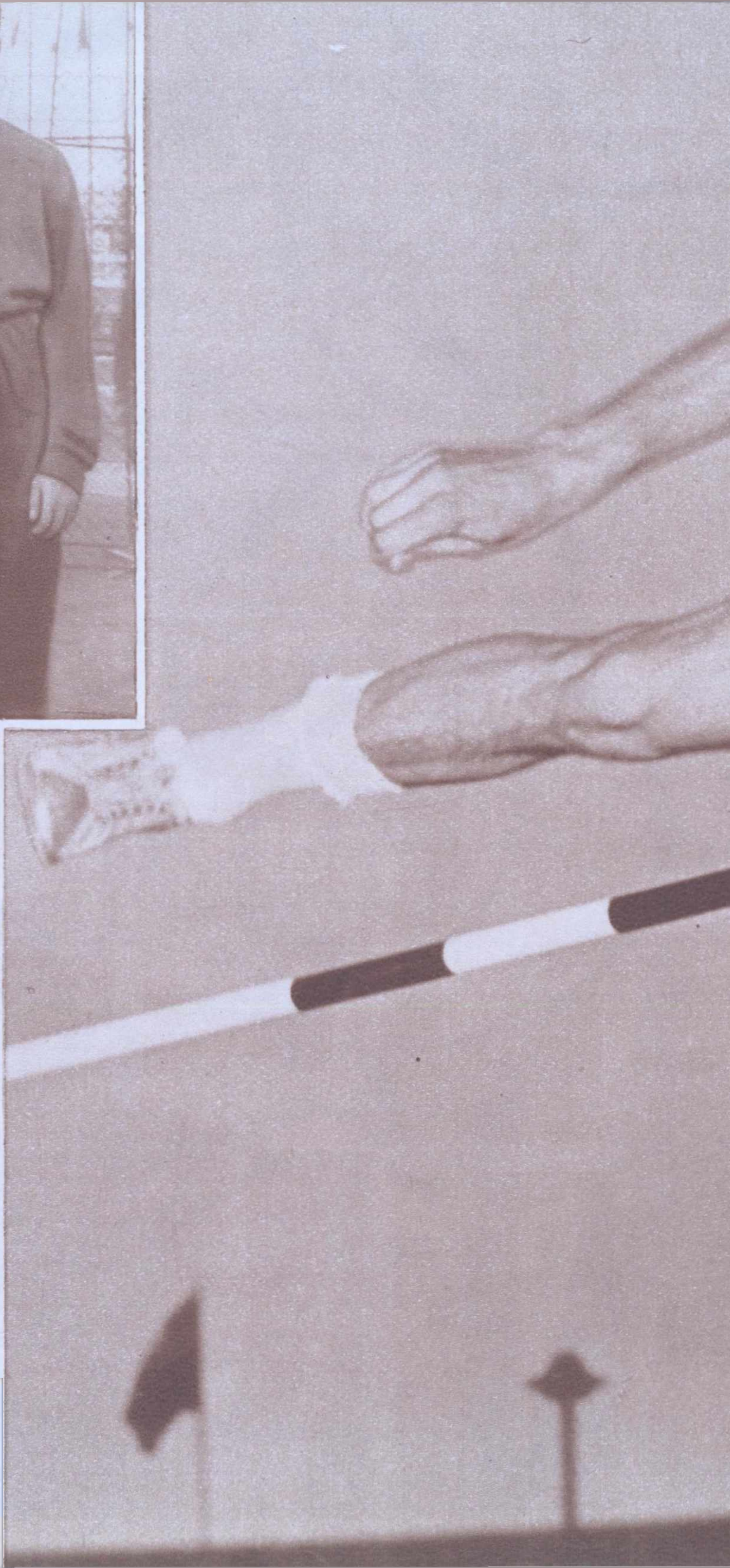

Foto: R. VILLARA și I. MIHĂICĂ

CORNEL PORUMB 2,10 m!

În ziua de 11 mai, la Galați, studentul clujean Cornel Porumb a fost felicitat de dimineața și pînă seara. Împlinise 24 de ani și împlinise și o dorință a tuturor celor care iubesc atletismul: atingerea pragului de 210 centimetri. De-acum, de pe acest pisc, lui Cornel Porumb, zborul către altele și mai înalte, deși s-ar părea nefiresc, i s-a simplificat. Recordmanul nostru a intrat în rîndul marilor performeri mondiali la săritura în înălțime. A încetat și la această probă stadiul de anti-cameră. Este un lucru remarcabil pentru care se cuvin sincere felicitări lui Cornel Porumb și antrenorului său, dr. Ion Arnăut. Totodată, revista SPORT își respectă promisiunea făcută lui Cornel Porumb de-a-i consacra o copertă cînd va fi la... 2,10 m.

